

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Gör dig redo!

Hyllningar till påven

Revolution Egypten 2011

Jesus om den yttersta tiden:

”Ty många skola komma under mitt namn och säga: ’Jag är Messias’ och skola förvilla många...

Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra!”

Matt 24:5,7

I detta nummer:

Om Jesus skulle komma idag, Berno Vidén sid 4

Vad kan vi vänta nu i arabvärlden, BV Henry sid 10

Femtekolonnare inom svensk kristenhet, Stig Andreasson sid 18

Svårt sjuk - men med missionsuppdrag på sjukhus

Åse och Stig Andreasson har i många år arbetat som missionärer i Frankrike. Det hann bli femtio år, innan de några år efter pensionen valde att flytta hem till Skandinavien igen. De är nu bosatta i Moss, några mil från Oslo. Tidningen Midnattsropet publicerar ofta väckande och varnande budskap av Stig Andreasson, som outtröttligt fortsätter sin kamp för evangelium. Även i detta nummer kan läsaren ta del av en informerande artikel. (Sid. 18) Här skriver Åse ett vittnesbörd om hur hon nyligen blev svårt sjuk och nära döden. Men hon återfick krafterna, och hann under tiden på sjukhus utföra en missionsinsats även där!

Åse Andreasson skriver:

Tack till er alla, som sedan Ni fick veta att jag blivit allvarligt sjuk därför varit med och bett för mig. Nu sänder jag en hälsning för att berätta hur jag upplevde sjukdomstiden.

Jag blev plötsligt sjuk vid jultiden och fördes till intensivavdelningen på Moss sjukhus. Jag kunde knappast andas och blev med en gång körd in på intensivavdelningen där jag blev liggande med en stor oxygen-mask, kopplad till en respirator med syrebehållare som skulle ge mig hjälp att andas.

Genom röntgenundersökning upptäckte läkarna att jag hade blodpropp i ett ben samt i båda lungorna. I mitt inre kunde jag liksom höra detta bibelord: *"För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa."* Samtidigt kände jag en sådan himmelsk närvaro att jag sa till Herren:

"Käre Jesus, blir det så här då vi kommer hem till Dig? Är detta en försmak av himlen? Men då är ju Du med i allt detta och kanske skall Du genom detta ge oss svar på en del av våra böner."

Samtidigt kände jag det som om jag skulle dö. Då dök en annan bibeltext upp i min tanke: *"Antingen vi lever eller dör höra vi Herren till."* Det kändes så underbart och glädjen fortsatte att fylla mitt hjärta. Det kändes inte svårt att acceptera att jag skulle dö.

Jag förlorade aldrig medvetandet någon gång under sjukdomstiden. Stig, som satt vid min sida hela tiden, förklarade att barnen skulle komma från Amerika och Berlin. "Då kommer de till min begravning", tänkte jag. Men tänk, trots detta var jag full av glädje. Jag skulle ju

få se dem allesammans runt sängen innan jag skulle lämna detta livet. Ni förstår säkert, att när man har barn i olika länder och som bor långt ifrån varandra, så är det inte ofta man kan samla dem alla på en gång.

Efter en tid fick jag byta ut den store oxygen-masken mot en tunnare ledning från en behållare vid sängen som gav mig syre genom näsan. Hela tiden stod **Stig** vid min sida och höll min hand. Jag visste ju därför att han var där, men först då de tog bort den stora oxygen-masken kunde jag verkligen se honom. Då upptäckte jag hur trött, sorgfull och medtagen han såg ut. Då kom jag ihåg att vi några dagar tidigare hade läst en bibeltext där Paulus förtäljer att en av hans medarbetare hade blivit allvarligt sjuk, ja nära döden, men Gud hade

barmhärtighet med honom, ja inte bara med honom, skrev Paulus, *"utan också med mig, så att jag inte skulle få sorg på sorg"*. (Fil 2:27)

I min norska Bibel står det också *"att Herren har förtrolig gemenskap med dem som fruktar honom"*. (Ps 25:14) Jag fick ett förtroligt samtal med Jesus i mitt hjärta och bad i stillhet: "Käre Jesus, du förbarmade dig över Paulus' medhjälpare, för att han som apostel inte skulle få så stor sorg. Du vet att Stig har inga syskon. Hela hans familj i Sverige är borta. Han har tre barn men de är alla i utlandet. Han har bara mig. Kan jag inte få leva lite till så att sorgen inte blir så stor för Stig!"

Plötsligt fick jag en inre förvisning om att jag skulle få leva lite till! Men samtidigt kom dessa ord till mig: "Du lever idag, men morgondagen vet ingen någonting om." Så jag fick inget löfte om en bestämd tid, bara att jag skulle få leva vidare. Efteråt har jag tänkt mycket på orden i Psaltaren:

-Herre, min Gud, jag ropade till dig, och du helade mig. Herre, du förde min själ upp ur dödsriket, du tog mig levande ut från dem som foro ned i graven. (Ps 30:3-4)

Ja, Ni förstår att jag hade några underbara dagar mitt i prövningen.

Läkaren och sköterskorna stod vid sängen, men då Stig och jag blev ensamma några minuter sade jag till honom: "Jag kommer till att få leva lite till." Också han trodde ju att jag skulle dö.

Dagligen fick jag en blodförtunnande medicin, som heter MAREVAN, och det verkade gå bra. Barnen kom och det var en ousäglig glädje för mig att se dem stå runt sängen tillsammans med Stig. De hade tagit ledigt från sina arbeten under en hel vecka, fram till den 16 januari. Även det yngsta av våra barnbarn, **Mathilde** på fem och ett halvt år, var med. Lite senare kom också vår äldste son tillbaka med hela sin familj, så jag fick se vår svärdotter **Marylin** och de andra barnbarnen **Peter** och **Emily**.

Jag hade sagt till Stig att jag önskade att äldstebröderna från vår församling i Moss skulle komma för att be för mig och smörja mig med olja enligt Jakobs brev, kapitel 5., så snart jag kom ut från intensivavdelningen, alltså den 17 januari. MEN! Just den dagen fick jag plötsligt blodstörtning. I all hast blev jag transporterad till ett större sjukhus i Fredrikstad, 35 km från Moss. Man vågade inte behålla mig på sjukhuset i Moss. Jag hade förlorat

mycket blod under hela dagen. Jag kände mig totalt kraftlös. Blodprocenten hade gått ned till under hälften av det normala. Så i all hast blev jag fraktad till Fredrikstad i ambulans. Stig följde efter i sin bil. Medan jag låg i ambulansen kände jag ingen rädsla. Herren hade ju hela tiden varit vid min sida och gett mig kraft och uppmuntran genom sitt Ord. Så jag kände mig trygg och var fortfarande helt klar i tankarna.

I min bön sade jag: "Jesus, du vet att jag önskade att äldstebröderna skulle komma och be för mig och smörja mig med olja, som det står i Ditt Ord. Men nu ligger jag här i en ambulans, så det kan inte ske. Men Du har sagt i Ditt ord att *"INNAN de ropar skall jag SVARA."* Sanningen av de orden upplevde vi i Frankrike. När jag nu kommer tillbaka till Moss önskar jag bli behandlad enligt Jakob 5. Just nu får Du ta vara på mig enligt Ditt löftesord!"

Jag var kraftlös och jag kände att blodet fortsatte att rinna ut ur mig men kunde likväl samtala med sjukvårdaren i bilen. Han försökte kontrollera mitt blodtryck, men det var så lågt att han inte kunde se det, sade han. Jag berättade för honom att jag hade tagit emot Jesus och hade Guds frid i mitt hjärta. Vi samtalade hela vägen. Jag frågade om han hade en Bibel. Det hade han men läste den inte. Jag berättade för honom hur intressant Guds Ord är och påminde honom om att vi lever nu, men att vi intet vet

om i morgon.

Efter några timmar på sjukhuset i Fredrikstad fann de min blodtyp, och under tre dagar fick jag 13 blodöverföringar. Varje gång fick jag en påse blod, men jag vet inte hur mycket det var i varje påse. Sakta men säkert fick

ute i korridoren behövde min plats. Men jag tror också att Jesus visste att på det och det rummet ligger det en kvinna, som har ett öppet och sökande hjärta.

Läkaren i Fredrikstad hade sänt en ansökan för mig så att jag skulle få komma in på

Åse och Stig evangeliserar tillsammans även med sång.

jag krafterna tillbaka. Efter många behandlingar och undersökningar, varav flera var verkligt obehagliga, fann man ut att jag inte tålde MAREVAN-medicinen. Därför fick jag blodstörtning. Istället fick jag nu ett annat blodförtunnande medel genom sprutor i magen.

Efter hand blev jag bättre. Ofta fick jag skifta plats och kördes från den ena sjuksalen till den andra. Jag vet inte riktigt varför de flyttade mig så ofta, men överallt dit jag kom fick jag fina samtal med den kvinna som låg i sängen vid sidan om. Boken "Möte med det övernaturliga", som Stig har skrivit, fick jag tillfälle att ge till många. Den innehåller ju vittnesbörd om människor som upplevt något med Gud i sina liv. Även några av sjuksköterskorna kom och ville samtala. Efteråt har jag tänkt på varför de flyttade mig så ofta. Det var kanske för att någon av dem som låg

Peer Gynts rehabiliteringscenter i Moss den 31 januari. Men så länge kunde de inte behålla mig på sjukhuset i Fredrikstad på grund av det stora antal sjuka som väntade på plats. Därför körde man mig tillbaka till sjukhuset i Moss för ytterligare fem dagar. Under den tiden gjorde jag en upplevelse som jag måste berätta om.

På Moss sjukhus körde man först in mig på ett rum med tre sängar. Den säng som stod vid min sida var för tillfället tom. I den tredje sängen låg en ung flicka.

-Käre Jesus, hur skall jag få kontakt med henne? Hon ligger ju så långt borta, bad jag i mitt hjärta. Jag kunde höra att hon ofta hade kväljningsanfall och kräktes.

Så reser hon sig upp och går förbi min säng och ut på toaletten. När hon kommer tillbaka stannar hon vid min säng och säger:

-Jag hoppas att jag inte stör dig alltför mycket. Jag är så sjuk och går ut på toaletten så att du inte ska behöva höra

forts sid 13

Fint med mobilkontakt när barnen bor långt bort. Åse och Stig har fått mobil-samtal från dottern i USA.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2011

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska Rep.
 Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83
 Telefax: 08-98 21 39

Om Jesus skulle komma idag

Text: **Berno Vidén**

Att säga sig vänta Jesus tillbaka vilket ögonblick som helst; idag, imorgon, inom en snar framtid, anses idag exklusivt, och enligt en del – obibelskt! Detta säger man trots att ett av bibelns huvudteman är just att Jesus ska komma tillbaka. Jesus själv påminde gång på gång om tidens korthet och om nödvändigheten av att hålla sig vaken och nykter. Hela Nya testamentet präglas av detta hoppets budskap, mitt i en värld som på många sätt redan gått överstyr; Jesus kommer!

I det allt mer sekulariserade Sverige talas det ytterst lite om Jesu tillkommelse. Allt fler sällar sig till den skara som säger att Jesus inte kommer att återvända, att allt är en lögn. Man gör spe av de kristna som väntar Jesus, de som förankrat sina liv i hoppet om Hans tillkommelse. Man säger: *"Det har redan gått så många år och han kommer aldrig att komma tillbaka."*

På liknande sätt fanns det också på Bibelns tid de som drev gäck med Jesu lärjungar, som aposteln Petrus skriver:

-Huru går det med löftet om hans tillkommelse? Från den dag då våra fäder avsomnade har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse.

När de säger så, påminner samma författare om att de glömt bort vad som hänt tidigare i historien, hur den värld som fanns då förgicks i vattenmassorna.

Herren Jesus Kristus talade om händelser som i den yttersta tiden skulle drabba jorden. Bland annat nämnde han krig, jordbävningar och ett hav som reser sig, något som får oss att tänka på vad som händer i våra dagar. Det har hunnit gå ett drygt år efter att Haitis huvudstad blev totalt lagd i ruiner orsakat av en förfärlig jordbävning. Fortfarande lever närmare en miljon haitier kvar i tillfälligt uppsatta tältläger, som flyktingar i sitt eget hemland. År 2010 drabbades länder av flera svåra jordbävningar och nu sist var det Japans tur att stå i centrum för en katastrof som saknar motstycke i modern tid. Havet rusar med över tio meter höga vågor in över land och utplånar flera samhällen. Bilder som kablast ut över världen visar på en förödelse som är svår att beskriva. Vad som verkar vara ännu värre är hur ett kärnkraftverk skakats i sina grundvalar och börjat läcka ut radioaktivitet, något som fått hela världen att hålla andan av förskräckelse.

Lyssna nu till vad Jesus sa om våra dagar:

-Och tecken skola ske i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva.

Så ser framtiden ut för en stor del av befolkningen på denna jord. Man saknar hopp. Men Jesus avslutar inte sin undervisning med att lämna oss i mörker och hopplöshet. Det finns något bättre, för dig och för alla som vill lyssna till Jesu ord; en verklig framtid och ett hopp:

-Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.

Vad Jesus säger är att tecken vi ser äga rum runt omkring på vår jord, är tecken som indikerar att Jesus kommer snart! Någon frågar: När? Det är något människor har frågat sig i alla tider. Det finns till och med de som matematiskt räknat ut och kommit fram till olika datum för hans tillkommelse, ja, det finns rent utav hundratals datum som av olika förkunnare proklamerats som dagen för Jesu tillkommelse, för vreden, världens slut etc. Nu senast i raden är det en amerikansk rörelse, Family Radio, som satsat miljoner på att marknadsföra sitt budskap om att Jesus kommer den 21 maj 2011. Samma rörelse utmärkte sig även under 90-talet, då man presenterade den 7 september 1994 som dagen för Jesu tillkommelse.

Vad som värre är, och än mer vanligt och förödande för Guds folk, är de förkunnare som skjuter sanningen om Jesu tillkommelse på framtiden, menande att det först måste äga rum vissa händelser i det profetiska skeendet. Det är vanligt att man som orsak till att senarelägga Jesu tillkommelse fokuserar på händelser i Israel, templets återuppbyggnad och konflikter i Mellanöstern, vilket i och för sig är skakande och apokalyptiska händelser som vi bör ge akt på. Men då det handlar om att Jesus ska komma för att hämta hem sin församling, finns det absolut ingenting som enligt Skriften först måste uppfyllas.

Det finns dock en bättre och mer trovärdig lärare, nämligen vår Herre Jesus Kristus. Det är ju trots allt honom allt handlar om. Han säger själv att ingen vet dagen eller stunden Människosonen ska komma, inte änglarna,

forts sid 27

Äkta, sann och Kristuslik

Den sista bibelskola Arne Imsen medverkade, valde han att undervisa om vad bibeln lär om familjeliv, människovärde och kampen för att gestalta sant församlingliv. Dessa bibelstudier blev något av ett testamente till församlingen och blir aktuella för varje år. Här publiceras ett av dem.

Människor saknar oftast kunskap så att de kan orientera sig. Det är sällsynt att möta människor som vet att skilja mellan höger och vänster. Man ser också på mångas beteende att de, utan att själva veta det, gestaltar en idé. De vet inte att kläder och frisyr avslöjar en ideologi. Man kan avläsa det på olika sätt. Det finns någonting som markerar vilken tidsperiod detta mode hör till, men det räcker inte med det. Det avslöjar inte bara tiden, utan också kulturmiljön.

Det är skrämmande att se hur feminismen uttrycker en protest: Kvinnan blir man och mannen blir kvinna. Alltså är det ett förakt för könet. Därigenom markerar man, kanske utan att tänka på det, en klar och tydlig protest emot skapelsens egen ordning.

Mer än uppbyggelse behöver vi höra sanningens ord, och så måste vi lära oss att smälta det. Det är ett hälsotecken, om vi förmår ta emot det.

Feminismen har fört fram märkliga ting som inte bara är människofientliga men direkt livshotande för arten. Vi måste tänka om på väldigt många punkter och komma dithän att det står klart för oss att inte bejaka ting och trender av den ena eller andra karaktären, som vi vet har kommit till av någon alldeles speciell orsak.

När vi talar om homosexualiteten tänker vi på den erotiska lusten, men den talar om något långt allvarigare än sexuell utlevelse. Det är en livsstil som handlar om en religion.

**Bibelstudium av
Arne Imsen 1998
Publicerat i boken
"Fortsätt kampen"**

För att komma till insikt om vad det verkligen gäller, måste vi ta till oss bibeltexterna och studera personerna. Vi får begrunda deras historia, hur de har utvecklats, vad de står för, vad de säger och hur de gestaltar sin bekännelse.

Tera stod som representant för Haran och det kaldeiska Ur. Vi läser om Lot och hans mycket märkliga agerande. Hur kunde resultatet bli som det blev

Det där var bara svepskäl. Det hade funnits gott om utrymme, men någonting gjorde att det inte längre fanns någon möjlighet till förtroendefull gemenskap mellan Abraham och Lot. Det var ett svalg befast mellan dem, och det fanns inga möjligheter att överbrygga det.

Det finns samarbetsingångsformer som tycker att det är utomordentligt viktigt att vara kärleksfull. De försöker sträcka ut handen åt alla håll. Men här möter vi något helt annat. Abraham, som uppenbarligen stod för något helt annat än Lot, sa: "Gå du åt höger, så går jag åt vänster."

Så inträffade det som är så oerhört förödande: verkligheten och sanningen flöt sist och slutligen upp till ytan, och avslöjade något helt annat än vad Lot försökte ge sken av. Lot blev självbedragen och bedrog även andra.

Hans hustru var en mycket märklig gestalt. Hon borde ju, när hon fick besked om vad som låg strax framför, ha gråtit blod. Hennes moderskänslor borde ha överväldigat henne så att hon börjat ropa för sina barn om räddning, men hon var helt avtrubbad, befriad ifrån alla normala känslor, än om hon var väldigt engagerad. Därför står hon som

Föräldrar skickar barnen ifrån sig, skiljer modern ifrån sina barn, skiljer makar åt och reducerar mor till en produktionsfaktor.

med Lot och hans hustru, då de trots allt, under långa tider hade varit i sällskap med Abraham? Lot hade vandrat tillsammans med Abraham. Så kom skilsmässan, uppbrottet. Det fanns en hel del materiella, sociala och ekonomiska frågor med i beslutet.

-Det har blivit för trångt; det finns ingen plats för både din och min boskap, vi får skilja på oss...

feminismens moder.

När vi kommer fram till slutet av den heliga historien, då upptäcker vi med förvåning att den stora, härliga staden, när den presenteras visar sig att den andligen talat är som Sodom och Egypten. Sodom försvann fysiskt, men expanderade som en andlig maktfaktor. Det som i initialskedet var en lokal företeelse, blev globalt. Slutligen finns en hel mänsklighet som gestaltar det Sodom

egentligen är upprinnelsen till genom Lot och hans hustru.

Feminismens avsikter

Feminismen är upprinnelsen till agalagen och antidiskrimineringslagen. Feminismen har skapat förutsättningar för fria aborter. Den har skilt makar från varandra, eftersom det är outhärdligt att leva tillsammans på grund av de rent individuella krav som feminismens egoism och materialism ställer. Feminismen är orsaken till homosexualiteten. Feminismen är orsaken till att människor inrättas dagis. Föräldrar skickar barnen ifrån sig, skiljer modern ifrån sina barn, skiljer makar åt och reducerar mor till en produktionsfaktor. Detta är förfärligt. Vad det lider kommer det att visa sig att inte bara de människoliv som fråntagits rätten till existens redan i moderlivet har blivit likviderade. Tänk på de hundratusentals barn som gått under på dagis – gått under som mänskliga varelser.

Jämlikhetskraven är ett resultat av feminismen, därför att feminismens avsikter är att till varje pris slå sönder hela den gudomliga skapelseordningen och göra oss till individualister med krav, som gör det omöjligt att existera i bibliska samlevnadsformer.

Skriften säger: *"I begynnelsen skapade Gud himmel och jord."* *"Till man och kvinna skapade han dem."* Det är helt uteslutet att två män kan bilda familj och vara föräldrar. Lika uteslutet är det att två kvinnor kan bilda familj och vara föräldrar. Det strider helt och hållet mot skapelsens ordning. Om nu människan väljer att lansera homosexuellt samliv som acceptabelt och normalt i samhället, så kan det aldrig appliceras på den kristna församlingen. Guds folk måste hävda helt andra principer.

Det jag sagt här betraktas som omänskligt och kulturfientligt. Ändå är detta det mest bibliska. Guds regler är inte givna för att vi ska få det besvärligt, men som normala och viktiga regler för att vi inte ska forcera de gränser som Gud har satt, och därigenom komma in på områden som vi inte behärskar.

Fostran till Gudsmänniskor

Predikar man detta, så får man inga applåder, ens av sina egna. Men det är möjligt att denna förkunnelse kan rädda oss. Men det är också möjligt att det är för sent. Tiden har gått. Förmodligen är det så sent att det enda som återstår av

åtgärder är att fly för sitt livs skull. Se dig inte tillbaka! Fly!

Det är helt uppenbart att vårt kulturliv är helt sjukt och att man inte upptäcker problemets verkliga karaktär. I stället för att söka sig fram till själva sjukdomsbilden, håller man på att debattera symptom. Aborter, homosexualitet, den feminina mannen, långhårig och vek. Och den maskuliniserade kvinnan, snaggad och i manskläder.

Denna kultur har fostrat oss till passivitet och solidaritet. Vi ställer oss lojala genom att i alla avseenden vara så lika denna kultur som möjligt. Kläder, musik, underhållning...

Det finns människor som säger: Det spelar väl ingen roll hur jag klär mig, bara det är praktiskt. Bibeln har en helt annan syn. Kom ihåg att du avlägger ett personligt vittnesbörd med ditt sätt att klä dig, med din frisyra, med dina ord, ditt tal. Du visar vem som är herre i ditt liv – vem som är huvud.

Är Kristus ditt huvud? Hans uppgift är att upprätta människan och göra henne sann, mänsklig, med aktning för sitt eget kön och med insikt om att skapelsens ordning har ingenting med demokrati eller jämlikhet att göra. Självklart inte! För upprättelsen är det nödvändigt att kvinna blir kvinna och man blir man och att de tillsammans förhålls Skaparen. En kvinna som av upproriskhet eller av slapphet klär sig i manskläder och snaggar sitt huvud uppträder inte till Skaparens förhålligande, lika litet som en man som låter håret växa och feminiseras.

Detta kan vi naturligtvis inte applicera på människor i allmänhet. Det vore ren sadism att gå ut och kräva att människor som inte mött korset och frälsningen i Jesus Kristus skall uppträda som kristna. Men det är ytterst viktigt att alla som har mött Herren Jesus Kristus markerar klar och tydlig distans, uppifrån och ner, rakt igenom, på alla nivåer och i alla dimensioner! Markerar distans till världen och den ande som härskar där.

Frälsningen skapar sin egen logik, den är konsekvent och leder till de ideal som inte du och jag har satt, men som Gud har givit. När vi mött Jesus, kommer vår strävan att bli i överensstämmelse med vad Gud säger i sitt eget Ord. Upprättelsen innebär att vi blir helade, och denna

upplevelse leder till enhet, harmoni, ändamålsenlighet och konsekvens. Då kan vi bli en församling som har profil, som är ett ljus i världen och ett salt på jorden.

Utvecklingen har gått långt och feminismen har skapat en ny människotyp som är synnerligen aggressiv i sina krav. Bibeln beskriver denna människa med kvinnohår och lejonänder. Kvinnohår – behagligt, skönt och njutbart.

Lejonänder – våld, rovdjursmentalitet. Vilken kombination! Denna människotyp är ett hot. Hon hotar sig själv, hotar sin omgivning, hotar samhället. I allt hon företar sig, kommer hon att uttrycka något av väsensfrämmande sentimentalitet, mjukhet och lust, eller också, i nästa moment men i samma gestalt – rov, våld, hot, aggressivitet, sadism.

De som i första hand drabbas av denna perversa människotyp är barnen och kvinnorna. De är de mest utsatta grupperna. Vi kommer ganska snart att upptäcka de ohyggliga följderna. Men Herren vet hur mycket vi tål. Och han har själv beslutat sig för att sätta en gräns. Han avblåser striden för de utvaldas skull. Om han inte gjorde detta, skulle intet kött bli frälst.

Vi behöver fostras till kristna vars främsta kännetecken inte är modernism, liberalism och humanism, utan korsbärare i Jesu Kristi efterföljd. Lärjungar, som inte bara talar om försakelse, men upplever försakelsen som en livsstil, en personlig kallelse.

Ropet ifrån Sodom

I vårt land är vi i trängande behov av olika kategorier av människor. Vi behöver forskare, vetenskapsmän, specialister och yrkesmän. Samtidigt som vi ser dessa behov, tillåter vi oss att expediera tiotusentals embryon, människor som vi förvägrar rätten till existens. Varför fick de inte leva? Vilka var det som så bestialiskt mördade dem? En sofistikerad medicinsk vetenskap på sjukhuset.

Ett foster opereras bort och kastas i soporna eller går till experiment eller till kosmetikaindustrin för att vi ska få krä-

mer till vår hudvård. Jag talar nu inte om Hitler eller koncentrationslägren, utan moderna svenska sjukhus! Utbildade män och kvinnor som har till uppgift att å ena sidan beröva människoliv rätten till existens, för att i nästa moment satsa hela sin kapacitet för att rädda andra. Exempelvis de som fötts för tidigt ska räddas med allt man har av tekniska resurser.

Så här kan vi mäta det ena mot det andra. Det är en fruktansvärd hedendom i detta barbariska beteende. Det är så avskyvärt att det går inte hitta formuleringar som räcker!

Denna utveckling kommer av en makt som inte varit politisk opinion, men en andemakt som skapat en fullständigt ny människotyp – avgrundslig. Vi har en värld full av helveteskandidater.

Det står i Bibeln: ”Ropet från Sodom har nått upp till Herren.” Jag undrar om inte ropet ifrån skarorna av dödade människor har nått ganska högt i höjden. Det måste komma tillbaka över oss.

Vi vill utveckla vår välfärd och höja vår levnadsstandard. Denna kultur har fostrat oss till passivitet och solidaritet. Vi ställer oss lojala genom att i alla avseenden vara så lika denna kultur som möjligt. Kläder, musik, underhållning...

Allt det jag nu har talat om kan vi se i Abrahams relation till Tera. Han måste frigöra sig, och det skedde genom döden. Han bröt upp från det kaldeiska Ur och sedan också från Haran. Han konverterade från det kaldeiska Ur till Haran. Det fanns gradskillnader, men ingen väsens-

Så kom uppbrottets dag. Visserligen femton år försenad, uppbromsad genom kompromissen att vara solidarisk med sin släkt, sin far, sina närmaste. Men det står: *”Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham”*. Det står alltså inte att han uppenbarade sig för Tera, Lot och Nahor.

Man kan inte gå på andras uppenbarelser. Det enda som gäller är ditt och mitt personliga förhållande till vår uppdragsgivare. Kallelsen kan vi skjuta undan eller vänta med till en tid som vi tycker behagar oss, men det kommer en dag då det inte längre finns någon tid att förhålla.

Närmare Gud

Abraham fick skiljas från Lot av skäl som är märkliga, men nödvändiga. Det är skakande att läsa Bibelns vittnesbörd om det Sodom som så attraherade, fascinerade och fångade Lot. Vad kan det bero på att dessa personligheter, båda intelligenta, medvetna och framgångsrika, hade så olika omdömen om samtida fenomen? Lot och hans hustru flyttade sina tält allt närmare Sodom. Patriarken trädde närmare Herren och bad allt intensivare. Hur kan det vara så olika?

Lot var informerad och välorienterad, men det var Abraham också. Den ene hade horisontalplanets alla informationer, den andre vertikalplanets. Det är inte konstigt att inriktningen, orienteringen, planeringen och målsättningen blev som den blev för Lot. Han talade visionärt och

Utanförskapet

Det verkade som om Abraham var olycklig och hade tunga bördor att bära, medan Lot var så ytterst tacksam för framgång och underbara bönesvar. Vilken erövrare, vilken begåvning! Abraham kanske borde byta umgänge, få lite andra, mer positiva informationer och själv bli lite positiv...

Vad hade Abraham fått information om? Jo, staden som helt och hållet hade uppslukat Lot, den skulle Herren förgöra. Abraham beder: Men Herre, inte skall du väl förgöra den rättfärdige med den orättfärdige. Tänk, om det bara finns femtio rättfärdiga i den stora staden med allt vad den representerar av positiva värden eller mörker, där synden är stor, varifrån vi har hört ropen från de prostituerade, de utslagna, de utfattiga, hjälplösa, bostadslösa, egendomslösa och kränkta...

Ropen hade stigit upp. Lot borde ha hört dem, och hans hustru. Den som borde ha noterat läget och informerat bedjaren Abraham om situationen i Sodom, borde ha varit Lot. Han kunde ha sagt: Nu Abraham måste vi bedja, för annars kommer det att gå galet för den här staden. Den kommer att gå under. Vi måste bedja och ropa, inte för att rädda staden, men rädda människorna.

Det som gjorde att förhållandena i Sodom avslöjades var inte Lots närvaro, utan främlingarnas. De uppfattades som säkerhetsrisker. Helt plötsligt blev de himmelska sändebuden stadens verkliga fiender. Så blir det också i vår tid. Budbärarna som Herren sänder kommer aggressivt att angripas som samtidens stora fiender. Men det kommer att visa sig att Herren tar hand om sina egna.

Känner du igen Lot? Hans känslökyla, hans oförmåga till engagemang för värden som är bestående och viktiga för människan som evighetsvarelse. Jag känner själv i mitt eget väsen denna känslökyla. Därför blir en stor del av det vi kallar för gudstjänst kvalificerat skrymteri. Vi brinner inte för andras frälsning. Vi blöder inte, vi gråter inte, vi träder inte närmare Herren.

Såsom det var i Lots dagar skall det vara vid Människosonens tillkommelse. Jag måste medge att jag ofta är mera lik Lot än Abraham, att mina strävanden har en hel del gemensamt med Lot. Mera än med Abraham, den ensamme.

Vi är rädda för ensamheten, rädda för att stå utanför. Rädda för att ta korset

Därför avbördar vi oss ansvaret genom att ersätta personliga relationer med yrkesmässiga relationer. Vi låter samhället genom sina institutioner och experter ta hand om kommande generationer.

skillnad mellan dessa platser.

Hur skulle Abraham komma därifrån? Det var ju ömma band som förenade honom med hemmet och släkten. Tera var en klok karl, som hade gjort allt för att hålla ihop hela familjen. Han hade också fått sin son Nahor och sonsonen Lot med till Haran som låg däruppe i norr, där handelsvägarna mellan Orienten och Occidenten förenades. Där dyrkade man samma gudar som i det kaldeiska Ur – mångguden. Men man hade litet större frihet för handel och kunde expandera.

högstämt, han sjöng om Sodom och såg i Sodom Eden med all dess härlighet. Abraham fick sina informationer från en annan källa. Inte propagandakällan, men sanningskällan. Gud talade om för Abraham faktiska förhållanden som hans fem sinnen inte kunde registrera. Abraham lyssnade inte till horisontalplanets propaganda, utan hans kunskap kom uppifrån. Herren upplyste sin vän Abraham, för han kunde inte dölja något för honom.

på och följa Herren Jesus Kristus. Fegheten i känslan är väl i och för sig inget anmärkningsvärt, men varför utmanar vi inte himmelen, så att vi får kraft att övervinna oss själva!

Vi är rädda för att vara sanna kvinnor, sanna män. Rädda för att ha sunda och rättfärdiga relationer till kommande generationer. Därför avbördar vi oss ansvaret genom att ersätta personliga relationer med yrkesmässiga relationer. Vi låter samhället genom sina institutioner och experter ta hand om kommande generationer. Ett samhälle, som har beslutat att våra barn ska få allt utom det som de behöver. Så skickas barnen ut i livet utan barlast. De borde åtminstone ha de tio Guds budorden med sig, men det får de inte. Därför kan de inte heller orientera sig i tiden. De blir snart fiendens offer, fiendens imitationer och rekonstruktioner – de blir farligare än självaste Satan.

Det är förfärligt när unga människor mördar varandra. Vad ska vi skylla på? Lot vet nog. Men vi ska fråga oss själva. Vad har vi hållit på med under tiden som dessa krafter växt fram i vårt samhälle? Gå till dagis och undersök! Gå till skolan, hemmen och församlingarna! Om du kommer till bönemötena och bibelstudierna upptäcker du att de är avfolkade. De finns kvar endast som programpunkt på veckoprogrammet, men har ingen praktisk betydelse. Vi kunde lika gärna ha en mäska. Detta är allvarligt!

Vi måste börja med de små tingen. Se efter hur vi lever, hur vi klär oss, hur vi talar, vad vi talar om. Utstrålar vi något annat än det den materialiserade och feminiserade världen gestaltar i sina relationer och i sitt sätt att vara?

En ny gemenskap

Vad bör vara typiskt för församlingen? Den är en stad på berget! Den är inte en stad på slätten som ska attrahera och förmedla normer, ideal och löften om en

trygg framtid.

Församlingen är en stad på berget, vars ljus lyser vägledande, så att vi kan komma ut ur förgängelsens drägg. Konkreta exempel: En ny frisyr, nya kläder, ett nytt tal, nytt beteende, en ny livsstil, nya umgängesformer – ursprungliga, bibliska, enkla, naturliga. En helt ny målsättning: att upprätta skapelsens ordning med respekt för vårt eget kön. Låt oss studera första Korinterbrevets anvisningar och gestalta dem, så att änglarna kan trivas ibland oss! För trivs inte änglarna, då kan vi lika gärna vara ute på andra nöjen och tillställningar. Vad som gör det meningsfullt att vara tillsammans, det är att himmelen är öppen! Genom att gestalta församlingslivet som beskrivs i första Korinterbrevet, befrias vi ifrån samtidens effekter, affekter och aggressioner. Vi börjar leva det liv vi är kallade att leva. En ny gemenskap i det klasslösa samhället, fria ifrån girighet, fria ifrån elakhet, där den gamla surdegen är utrensad och vi firar högtid med sanningens osyrade bröd.

Inom kort kommer ting att hända som gör att vi troligen förlorar en stor del av vår frihet. Det innebär inte att det blir omöjligt att tjäna Herren, men en stor del av vår frihet blir beskuren. Det vi sysslar med kommer att stämplas som

kulturfientligt, samhällsfientligt. Då är det väldigt viktigt att vi har kommunikationen och korrespondensen med vår hemstad klar, att vi har vertikallinjen öppen. Annars blir det med oss som med Lot, vi begår misstaget att mitt under det att vi tror oss vara välorienterade, är vi vilsegångna.

Herre, förbarm dig över oss! Ge oss Abrahams syn på tingen, och ge oss den information som är på vertikal ledd – uppifrån, hemifrån. Inte samtidens propaganda genom moderna medier. Herre Jesus Kristus, förmedla det som är nödvändigt för oss så vi kan fatta de rätta besluten. Du känner våra svårigheter, vår längtan, våra hinder. Du ser vår viljas förlamning och avtrubbnings effekterna.

Måtte vi få kraft att stoppa till munnen på allt som sprider fördärvets krafter. Måtte det synas i vårt beteende, vårt sätt att vara, att klä oss, i valet av umgänge med sådana som strävar uppåt. Kasta inte bort tiden till att flytta närmare förgängelsens, fördörelsens, förförelsens och förljugenhetens kulturmiljöer!

Herre Jesus Kristus, om det är möjligt, ta itu med missmodet, men framför allt högmodet. Demaskera oss, hjälp oss att nå punkten då det är slut på teatern, spelet, skrymteriet. Gör oss äkta, sanna – KRISTUSLIKA. ■

I boken **Fortsätt kampen**, som utkom år 2002, samlades de bibelstudier **Arne Imsen** höll bibelskolan 1998 och året ut. (Några titlar: **Församling eller förening**. **Noas och Lots tid** går i repris. **Feminismen – vår tids upplösande makt**. **Se, brudgummen kommer!**)

Boken finns att beställa på BMC och kostar 59 kr.

Mail: bmc@maranata.se
Tel: 08-98 56 83

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

I Kristus - Kristus i oss

Av Tage Johansson

Det finns två uttryck i nya testamentet, "*I Kristus*" och "*Kristus i oss*" som hjälper oss att förstå två sidor av att kunna leva ett rikt och överflödande liv i den Helige Ande. *I Kristus* handlar om ett mottagande och *Kristus i oss* handlar om ett utgivande. Speciellt i Kolosserbrevet finns det här uttrycket "*i honom*". "*I honom har vi förlossningen, förlåtelsen för våra synder*" Kol 1:14. Vidare står det i Kol.2:12 "*i honom har vi blivit begravna i dopet*". I honom har vi mottagit dopet i den Helige Ande och Andens nådegåvor. Alltså, den sidan av vår frälsning handlar om ett nådeserbjudande och ett mottagande av gåvor. "*Av nåden är ni frälsta en Guds gåva*

är det." Ef.2:8. För övrigt äger vi allt i honom, ja vi är satta med honom i den himmelska världen. Ef.2:6. Det står till och med att vi i Kristus är välsignade med all den himmelska världens andliga välsignelser. Ef 1:3

Allt detta har vi i Kristus och det är den ena sidan. Så har vi den andra sidan som är Kristus i oss och som Paulus talar om i 2 Kor 6:1. Men såsom medarbetare förmana vi eder att icke så mottaga Guds nåd så att den bliver utan frukt dvs. att det vi har mottagit skall få komma till ett resultat, att det får bära frukt. Paulus skriver "*mottaga Guds nåd SÅ*". Han tar som exempel i 1 Kor.10 de som var under molnskyn, som gick genom havet, som blev i

molnskyn och i havet döpta till Mose. Man åt andlig mat och drack en andlig dryck.

-De drucko nämligen ur en andlig klippa som åtföljde dem, och den klippan var Kristus.

Men så står det

-de flesta av dem hade Gud icke behag till, de blev ju nedgjorda i öknen.

I Heb.4:2 står det att

-det glada budskapet hava vi mottagit såväl som de, men för dem blev det löftesord de fingo höra till intet gagn eftersom det icke genom tron hade blivit upptaget i dem som hörde det.

I en annan översättning står det att det blev inte ett med dem som hörde det.

Alltså, *i Kristus*, betyder nåd och mottagande och, *Kristus i oss*, betyder att det vi mottagit blir omsatt i handling. Jesus är verkligen angelägen om att allt det goda vi äger i honom skall bli sammansmält med oss så att vi kan med Paulus bekänna "*Kristus i eder vårt härlighetshopp*" Kol.1:27 Det är vi som avgör om det vi mottagit av honom får ta herraväldet i vårt sätt att leva vårt liv, att det blir förenat med oss. Då blir vår heliga och stora kallelse uppfylld här i tiden, kallelser att synliggöra Kristus för världen. ■

Vittnesbörd

Att tjäna Gud på rätt sätt

Vittnesbörd av Margot Nashed

Det är underbart att få samlas omkring Guds ord som ger vägledning, hjälp och tröst och välsignelse. Jag försöker läsa bibeln varje dag. För någon dag sedan läste jag något som var både skrämmande och tankeväckande. Det var från 3 Mos 10: -Men Arons söner Nadab och Abihu tog var sitt fyrfat och lade eld i dem, strödde på rökelse och bar fram främmande eld inför HERRENS ansikte, något som han inte hade befallt dem. Då gick eld ut från HERREN och förtärde dem, så att de dog inför HERREN. Och Mose sade till Aron: "Detta är vad HERREN har talat: På dem som står mig nära skall jag bevisa mig he-

lig och inför allt folket bevisa mig härlig." (3 Mos 10:1-3)

Jag tänker på de här två männen, Arons söner, Nadab och Abihu. De engagerade sig och använde sin tid och trodde att de tjänade Gud. De tog sina fyrfat, lade i eld och strödde på rökelse och bar fram främmande eld. Jag tycker det är så fruktansvärt. Just detta att de kanske trodde att de tjänade Gud. De kanske tyckte att de gjorde så gott de kunde. De använde sin tid för att tjäna Gud, men det var inte på rätt sätt. Jag tänkte: Så viktigt det är att vi rannsakar våra hjärtan, att vi i det djupaste av våra hjärtan frågar efter Guds

vilja i våra liv. Att vi verkligen tjänar Gud på ett rätt sätt, som han vill. Att vi alltid frågar efter hans vilja, att han blir förhålligad. Vi får inte tänka att det inte spelar så stor roll vad vi gör eller hur vi gör, utan att vi verkligen i allting frågar efter Guds vilja och lyssnar på hans röst och ber Gud om förbarmande och hjälp, så att vi verkligen kan tjäna honom så att han blir förhålligad så att människor kan bli frälsta och komma till Jesus. ■

Vad kan vi vänta nu i arabvärlden?

Tal av B V Henry

Broder Henry besökte Maranataförsamlingen nyligen, just då demonstrationer och uppror pågick i flera arabländer i norra Afrika och inbördeskrig utbröt i Libyen. Han har verkat som missionär i flera av dessa länder. För många år sedan satt han under nio månader fängslad i Libyen för att han spridit evangelium. Vi hade ett extra insatt möte där han talade om vad som sker och hur vi som kristna måste förstå vårt uppdrag att nå ut med evangelium.

Sedan jag var här förra gången har många omskakande ting hänt och händer fortfarande. Efter årsskiftet har vi fått uppleva att hela arabvärlden skakar. Vi kan undra vad som blir nästa kapitel i skeendet. Jag har bott i flera av dessa länder, inklusive Libyen, och har lagt märke till olika ting under årens lopp. Jag är inte särskilt förvånad över vad vi ser idag. Ur politisk synpunkt har man kunnat vänta sig detta. Förr eller senare skulle människor resa sig upp i revolt emot dessa många gånger laglösa regimer, som är mer eller mindre diktatoriska. I de flesta av dessa länder har det aldrig varit pluralistiska val. Ofta har det varit nepotistiska regimer, dvs regeringsmakten går från den ene släktingen till den andre. Ständigt korruperad regim, full av orättfärdighet. Även fastän man i konstitutionen i de flesta av dessa länder har inskrivet religionsfrihet, så existerar den inte i praktiken. Det har varit ständiga missbruk från makthavarnas sida och en nomenklatur. Det är bara en liten klick människor som regerar, och idag ser vi att de som förtryckts under dessa regenter rest sig emot dem. År efter år har jag ständigt bett till Herren att han skulle få sista ordet i dessa länder. Att dörrarna i länder som Libyen, Bahrain och Jemen skulle öppnas för evangelium. Och Gud hör fortfarande bön. Vi vet inte hur Gud kommer att handla, eller hur han kommer att tillåta andra att agera i sin suveräna makt. Men vi vet att allas

ögon ska se honom. Detta bör vara vår önskan att människor i hela arabvärlden; muslimer, druser, kristna och alla andra verkligen ska få se Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte. Jag hoppas att detta är vår bön och önskan.

Vi ska nu läsa i Kolosserbrevet. Här uttrycker sig Paulus:

-Var uthålliga i bönen, vaka och be under tacksägelse. Be också för oss att Gud öppnar en dörr för ordet, så att vi kan predika Kristi hemlighet - det är för den jag är fänge - och att jag talar som jag bör, när jag avslöjar den. (Kol 4:2-4)

Det är väldigt viktigt att vara uthållig i bönen. Men också alert och vakande över vad som sker omkring oss. Vi vet att i en del av dessa länder finns några vederkvickelsens oaser. Där finns levande, vitala församlingen. De finns i

Syrien, Egypten, Irak och en del andra arabländer. Där finns större eller mindre församlingar. Men ofta får dessa bröder och systrar i Herren möta svårigheter och förföljelse. Och många av dessa är fängslade. Och liksom Paulus kan dessa säga: Bed för oss att Herren må öppna en dörr för ordet, med all dess kraft och vederkvickelse. Och vad som sker idag kanske är ett sätt Gud använder för att öppna nya dörrar. Efter revolutionen i Iran använde Gud turbulensen där för att dra tusenden och åter tusenden iranier till sig. Gud har alltså använt människans grymhet på ett sådant sätt att det lett till hans ära. Som vi kan läsa i Ps 76:11:

-Människors vrede skall då bli dig till pris, vad som finns kvar av vrede skall du ikläda dig.

Detta bevittnar vi rakt igenom hela muslimvärlden idag. Vem skulle kunna gissa att en isolerad, händelse – en ung tunisier som i desperation brände sig själv och offrade sitt liv som en protestaktion mot regeringens orättfärdighet – skulle få sådan återverkan. Denna händelse blev

en avgörande katalysator och utlösande faktor för det som nu sprider sig över hela arabvärlden. Det har under de senaste dagarna påverkat Syrien. Vilket land ska komma härnäst? Nu ser vi att västvärlden befinner sig i krig

Foto: Mohamed Adel, Alexandria Egypten 2011

En ung kvinna firar friheten med den Egyptiska fanan. Men vad väntar folket nu?

med Libyen. Och det utvecklas i en spiral som inte påverkar bara arabvärlden utan också västvärlden. Människors vrede som Gud kan styra för sina egna syften. Jag vet inte vad vi kan vänta oss härnäst i arabvärlden. Kommer det att bli bättre, blir det sämre? Kommer det att bli ett demokratiskt styre eller inte? Och är människor i arabvärlden redo att ta konsekvenserna av detta? Och om de i Egypten genomför flerpartisystem – vilket kommer att vinna? Ett scenario som många människor fruktar, och de lokala kristna mer än andra, är att de radikala muslimerna kommer i majoritet. Och skulle minoriteten finna sig i detta, om deras rättigheter inte blir respekterade? Det kan naturligtvis bli många andra scenarier.

Men vi har inte vår tro förankrad i politiken, för vi vet att inte något politiskt system kan erbjuda ett svar till arabvärlden. De olika religionerna utgör inte heller något svar. Naturligtvis har människor legitim rätt till frihet och fundamental rättighet till rättvisa och en lika fördelning av de enorma resurser som finns i dessa länder. Den som styrde Egypten är en av de tio rikaste i världen, medan majoriteten av människorna där levde i misär och lidande. Det är inte förvånande att människor slutligen reser sig mot dessa regimer som missbrukat sin makt. De begär rättvisa och en lika fördelning av landets tillgångar. Medan en liten klick av deras regenter och ledare levde i sina palats, kunde människor svälta ihjäl i ett underutvecklat land. Under en hel generation hade 25% och ibland upp till 40% av befolkningen inga framtidsutsikter i det politiska sammanhang de levde i. De unga har förenat sig med de äldre i dessa dagar.

Vi ser att politiken alltid är ett spel. Från början till slut är det egenintresse. Det är alltid politiska och finansiella intressen som styr. Man bryr sig inte så mycket om mänskligt lidande. När det blir revolter och oro, verkar de alltid börja med att man gör en självkritisk analys och ställer frågor vad som har gått snett. Hur kunde det komma sig att dessa diktatorer fått sådan makt under så lång tid? Det beror på att de fått stöd från västvärlden. Vi borde skämmas. Både diplomatiskt och militärt stöd har de fått. Jag kan förstå

Folkmassan under protesterna i Egypten.

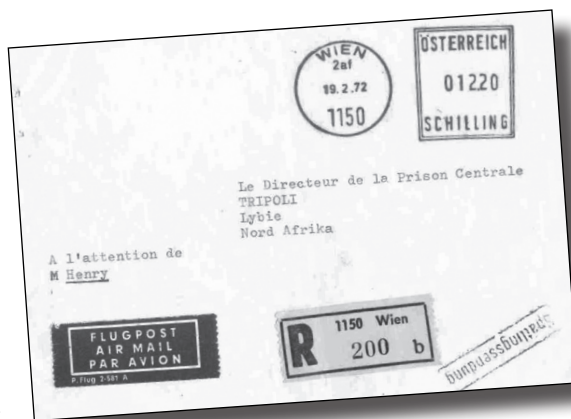
att gräsrötterna i arabvärlden är äcklade över västvärlden, fastän de fortfarande söker hjälp för att bli beskyddade från den ondskefulle regenten.

Vilken inkonsekvens när man betraktar hela situationen i arabvärlden. Vi hör på nyheterna att nu har väst gått emot Libyen, medan man samtidigt stöder regimen i Jemen. Det här är rent schizofrent tänkande – dubbelmoral där olika intressen spelar mot varandra. Kära syskon, låt oss inte kalla ont för gott och gott för ont. Jag tror vi kan visa vår solidaritet mot dessa arma människor i arabvärlden, som så lång tid har lidit under orättfärdiga regeringar, där tortyr hört till ordningen, människor har försvunnit, man vet inte var. Men genom människors vrede ska Gud uppenbara sig. Inte så att Gud uppenbarar sig i vreden, men han uppenbarar sig i barmhärtighet. Gud går fortfarande till väga på detta sätt. Vi har också anledning fråga oss: Om nu demokratiska val kommer

till stånd i några av de arabiska länderna – vilken position kommer Israel att få? Vi vet redan att det genomgående finns en slags fientlighet emot det lilla landet. Hela världen skakar. Vart ska vi vända oss, vad ska vi göra? Låt oss överlämna allt i Guds hand, för det är bara i hans hand vi kan vara trygga. Vi vet att bara där finns det fred och framgång.

I en del av dessa länder; Libyen, Mauritien och även Saudiarabien vill människor få tillgång till Guds ord, men enda sättet att få in det tryckta gudsordet till dessa länder är att smuggla in det. Paulus vädjan till Kolosserna är: Bed för oss att Guds ord får framgång att fritt komma in till dessa länder så att de som vill höra kan få veta vem Jesus är.

Vad händer härnäst i Libyen? Kommer landet att splittras i bitar? De som koloniserade områdena skapade artificiella gränser. Är det så också med Libyen? Libyen bestod innan det koloniserades av Italien av tre olika regioner. Flera av dessa länder består fortfarande av olika folkstammar, och lojaliteten är knuten till den egna, lokale ledaren. Det här ser vi i Libyen. Folk är allierade med sina stammar. De är knutna till den stamgruppning man tillhör, och man bekämpar varandra. Tre grupper som nu utgör ett land, kanske åter blir tre riken. Det är sant att många av dessa arabiska länder är artificiella, precis som Libyen. Och det finns många problem mellan de olika politiska och religiösa samhällena. Olika inflytelserika familjer har inflytande på politiken. De olika regionerna är så explosiva i sig själva, flyktiga, och det är över huvud taget oförutsägbart vad som kommer att ske härnäst. Men Gud är ännu på tronen. Riken uppstår och riken

Broder Henry satt under 70-talet fängslad i flera arabländer för att han spred evangelium. Här kom ett brev som nådde honom från en kristen broder under fängelsevistelsen i Libyen.

faller. Men käre broder och syster, än om allt annat skakar, så tillhör vi ett rike som inte kan vackla, och vårt budskap är evigt. Vi kan gå till de namnkristna liksom också till muslimerna.

Paulus ville att Kolosserna skulle bedja: Bed att Gud öppnar en dörr – men för vad? Jo, för Guds Ord, det är vad människor behöver höra! Vi måste visa på vad Guds Ord säger. Tro kommer av hörande, och hörandet av Kristi Ord. Det är bara genom Guds Ord och Ande det kan bli ordning i detta politiska kaos. Så viktigt det är för oss i förhållande till de muslimska folken, att möta dem där de är. Ofta är deras religion ett arv. De är födda med den, liksom också många kristna är födda som kristna är muslimer födda in i sin religion. Vi ska naturligtvis inte komma till dem med kritik och fördömelse, men med ljuset som kommer från Guds nåd. Det är uppenbart att en många muslimer försöker finna en bättre väg. De vill lära känna den Gud de känner utan att de egentligen känner honom. Här kan vi spela en vital roll och visa dem den verkliga, sanna vägen till frid. Den är inte politisk, men andlig. Fångnen måste bli fri. Det är så viktigt att vi använder Guds Ord. Det är det enda medel vi har. Vi får veta något av vad människor redan tror. Istället för att förbanna mörkret, bringa dem ljus. Det är bara Guds ljus som kan skingra mörkret. Muslimerna har sin bok som vi inte tillskriver någon trovärdighet. Men de har blivit undervisade från den, och det kan de inte hjälpa. Ibland går det ta fasta på vad de redan tror och vet. Det är något som är intressant i Koranen. Fastän Jesus som Guds son förnekas, så kallas han i Koranen om och om igen för Messias. Vi ser hur detta upprepas många gånger i Koranen. Att vara Messias, det är att vara den Smorde. Man kan ju ställa frågan till en muslimsk sökare. Varför kallas Jesus den Smorde? Då får vi gå till Guds Ord. Låt oss läsa i Lukasevangeliet:

-Så kom han till Nasaret, där han hade vuxit upp. På sabbaten gick han till synagogan som han brukade. Han reste sig för att läsa ur Skriften, och man räckte honom profeten Jesajas bokrulle. När han öppnade den, fann han det ställe där det står skrivet: Herrens Ande är över mig, ty han har smört mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blinda, för att ge de betryckta frihet och predika ett nådens år från Herren.

(Luk 4:16-19)

Det är detta vi måste betona för musli-

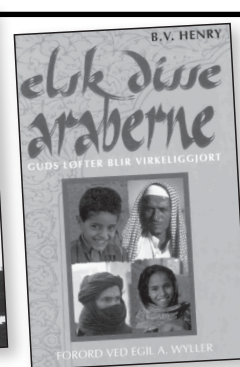
På flykt från krig och förtryck. Bilden är från gränsen mellan Libyen och Tunisien.

merna. De tror att Jesus var en profet, en helbrägdagörare, och den ende profeten som kallas Messias. Alla profeter hade ett budskap, men här har vi en profet med en smörjelse från Gud. Av vilken orsak? Det står att Jesus växte upp i Nasaret, och han gick till synagogan. Han läste där helt enkelt ur profeten Jesajas bok. Käre broder och syster, det är inte nödvändigt att vara en teolog, inte ens en bibelutläggare. Låt bara Ordet tala som det står skrivet. Och Gud kommer att levandegöra Ordet med sanningens kraft. Jesus lade aldrig ut texten. Han sade bara att Herrens Ande är över mig, för han har smört mig att predika evangelium för de fattiga och behövande. Han har sänt mig att läka dem som har ett förkrossat hjärta.

Tänk hur många människor som upplever hjärtats förkrosselse idag. Man är inkastad i en akut situation i Japan idag, dessutom i hela arabvärlden och även i Sverige. Han har sänt mig att läka dem som har ett förkrossat hjärta, att förkunna frihet för de fångna och ge de blinda sin syn. Så många människor det finns som är religiöst blinda. Bara Herren kan öppna deras ögon så att de kan se vad han

vill de ska se. Han vill sätta de förtryckta i frihet. Det finns så många av dessa älskade araber som vet vad det innebär att vara förtryckt och fattig. Vad det innebär att möta politiska ledare som är blinda för de grundläggande behoven.

Han har sänt mig för att ge de fångna frihet och proklamera ett nådens år från Herren. Det här var citat ur Jesaja bok. Herren stannade upp där, han läste inte hela profetian. Han förklarade att nu hade nådens år brutit in. Och det är där vi fortfarande är. Om du fortsätter läsa detta citat från Jesaja, står det om en dom, men den kommer senare. Herren kommer en andra gång med dom. Men nu lever vi i nådens år. Nåd, nåd, nåd och frälsning! Så ser vi att Herren stängde boken, och allas ögon i synagogan var riktade mot honom. Sedan sade Jesus till dem: - Idag är detta skriftens ord fullbordat inför edra öron. Det är enkel undervisning i all sin klarhet. Idag är detta skriftens ord, denna profetia fullbordad inför era öron. Ni behöver inte vänta. Nådens år är här. Måtte Herren öppna dörrar i hela arabvärlden; från Jemen till Marocko och från Mauritien till Bahrain. Omkring ett tjugotal arabländer är hermetiskt tillslutna för evangelium. Kära systrar och

Broder Henry har skrivit flera böcker.

**Muslimsk utmaning och
Elsk disse araberne
(norska) finns att
beställa hos
bmc@maranata.se**

bröder, informera er om vad som sker, och låt oss bedja ihärdigt och med förstånd: Herre, öppna dörrar! Dessa dörrar var en gång stängda. Herre, du har nycklarna. Öppna dessa dörrar, öppna fler dörrar så att evangelium finner en fri väg dit in!

Det är bara evangelium som kan göra dessa människor fria. Jag vet inte vilket slags politiskt system som ska komma härnäst. Det kan bli bättre, det kan också bli värre. Gud tillåter ting gå så långt det behövs för att tjäna hans syfte. Men alltfjämt, bliver människans vrede Honom till pris. Han kommer att se till att hans löften går i uppfyllelse. Onda människor ser ut att gå sin egen väg, men det är alltid en fråga om tid. Därför att Gud är rättfärdig, och kommer inte att tillåta ondskan gå längre än det han har bestämt. Låt oss bedja att oskyldiga människor i Libyen och andra länder blir skonade i denna kaotiska situation som råder. Herren kan fortfarande ta bort ogudaktiga människor från deras regeringspositioner och även hjälpa araber överallt att se högre än till politikerna. Det är bara Herren som aldrig någonsin gör någon besviken. Politiker och diplomater är ofta kluvna människor med egen-intresse. Men Gud är intresserad av oss till både kropp och själ. Ära vare hans namn.

Det finns bara ett svar för världen idag. Det är Jesus, den Smorde Messias, den levande Gudens son, Guds Lamm, korsfäst, uppstånd, uppfaren till himmelen. Vi väntar att han ska komma på skyar och hämta oss alla. Maranata! Amen. ■

Svårt sjuk - men med...

forts från sid 3

när jag får mina kräkningsanfall.

-Du behöver inte gå ut för du stör mig inte, sade jag. Och när jag hör att du har det svårt skall jag be till Jesus för dig!

Hon svarade varken ja eller nej men verkade lite överraskad.

-Tror du på Jesus? frågade jag.

-Du förstår, jag är ju så ung, bara lite över 19 år, så jag har inte tänkt så mycket på detta.

-Jag var mycket yngre än du när jag fick höra om Jesus och förstod att jag behövde honom i mitt liv, svarade jag. Och så berättade jag för henne om min frälsningsupplevelse och om den glädje jag då kände.

-Oh, så bra det måste vara att ha det så, svarade hon.

-Ja, visst, men så kan du också få det, om du bara tror att Jesus dog för dina synder och ber honom komma in i ditt hjärta: Så citerade jag Johannes 3:16 samt Jesu ord då han säger: *"Se, jag står för dörren och klappar. Om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, skall jag gå in till honom."*

Sedan frågade jag henne varför hon var så sjuk och plågades av kräkningsanfall och undrade om hon blivit opererad.

-Nej, svarade hon. Jag väntar på att få ett nytt hjärta. För tre år sedan fick jag en första hjärttransplantation. Det har gått bra tills nu. Men nu vill inte kroppen godta det hjärtat längre och stöter det ifrån sig. Nu väntar jag alltså på ett nytt hjärta. Det kan jag kanske få om en timme...eller om några veckor... Eller kanske först efter en lång tids väntan. När jag har det svårt tänker jag ofta på min farfar. Han är

död, men när jag tänker på honom, så känns det som att det hjälper.

-Jag förstår att du var väldigt fäst vid din farfar. Men du skall veta att Jesus alltid är i din närhet och Honom kan du alltid be om hjälp. Men säg mig, tycker du om att läsa?

-Ja, jag läser mycket medan jag ligger här och väntar.

Det var kväll. Stig hade lämnat sjukhuset för en stund sedan, kört hem och säkert redan ställt in bilen i garaget. Men jag ringde fort till honom på min mobiltelefon och förklarade situationen på franska, så inte alla skulle förstå vad jag sa.

-Jag trodde inte att jag skulle behöva fler böcker. Men just på det rummet där jag nu ligger är det en ung flicka som är mycket sjuk. Men jag vet inte om hon är här i morgon bitti.

-Jag tar ut bilen och kommer med en gång, svarade Stig.

Han kom med boken och reste så hem igen.

Den unga flickan fick boken. En kort stund därefter kom läkaren in på rummet och sa, att det var bäst att hon fick komma ned till intensivavdelningen, för där kunde hon få mer effektiv hjälp. Så kördes hon ut från rummet och kort därefter hämtade de också mig och körde mig in på ett annat rum.

För ett par veckor sedan fick jag veta, att den unga flickan avled senare under natten. "Moss Avis" hade till och med en artikel om det tragiska fallet. På tid-

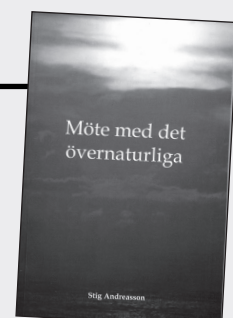
ningens första sida såg jag en bild av den unga flickan tillsammans med sin syster. Man kan väl förstå att systemen nu engagerar sig starkt i en grupp som arbetar för att övertyga alla att de bör vara villiga att donera sina egna och sina anhörigas organ i händelse av dödsfall. Läkaren som är ansvarig för transplantation av organ på sjukhuset uttryckte sin stora sorg över att inget hjärta fanns disponibelt för den unga flickan som jag delat rum med under några timmar.

Själv blev jag föremål för förbön och smord med olja medan jag var på Rehabiliteringscentret, där jag hade eget rum. Äldstebröderna kom tillsammans med Stig och det blev en underbar stund. Jag fick uppleva att jag blev styrkt och blir nu bättre och bättre. Ja, Herren kan ge *"styrka efter sjukdom"* som det står i Hebréerbrevet 11.

Efter att jag kom hem har jag tänkt mycket på det bibelord som säger att *"Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till kunskap om sanningen."* Han vet också var de människor finns, som har ett öppet hjärta. Han kan leda oss i förut beredda gärningar. Detta förstår vi inte alltid, men Jesus kan hjälpa oss så vi blir berörda av nöden som är omkring oss och så gripna av Jesus att vi kan bringa frälsningsbudskapet vidare dit vi kommer.

Hjärtliga hälsningar från Åse och Stig ■

Stig Andreasson har skrivit många böcker, bl a
Möte med det övernaturliga.
Skicka din beställning till
bmc@maranata.se
eller ring 08-98 56 83

- Jag fick berätta om den Jesus jag känner

En hälsning av Nahdja Vidén

Jag arbetar som lärare i en Batey Palavé utanför Santo Domingo, där jag dagligen möter barn av olika slag. Har också barnmöten där vi samlas en grupp en gång i veckan.

Man ser behoven som finns när det gäller att lära känna Jesus, som barnens vän och inte någon ond Gud som straffar dem om de är olydiga. Man hör ofta hur många säger till barnen att de hamnar i en gryta med kokande olja där satan står och rör om.

Jag sjöng en dag med barnen i skolan, barnsången *"Jesu kärlek är så underbar"*, då en flicka sa: -Men fröken, han älskar inte mig för jag är dum. Så då fick jag berätta för henne om den Jesus jag känner som är alla barnens vän, och ansiktet lyste upp på henne!

Har tänkt mycket på bibelversen, *"lär den unge vid den väg han ska vandra så viker han ej av därifrån när han blir gammal"*. Det är precis det som vi måste göra!

När Jesus var här på jorden så gav han sin välsignelse till barnen, sin tid och sin kärlek. Lärjungarna ville få bort barnen för att de störde, men Jesus tillrättavisade dem och sa att *"Låten barnen komma till mig och hindra dom inte, ty dem tillhör himmelriket"*. Han försvarade barnen.

Barnen är framtiden, låt oss ge dem en ljus framtid genom att visa på Jesus, som den ende rätte, sanne, underbare Frälsare han är. ■

Nahdja tillsammans med en grupp av sina elever i skolan i Palavé.

Hjälp oss bygga en skola i Mont-Léon

Efter jordbävningen som ödelade Haitis huvudstad Port au Prince och lamslog resten av landet, är det fortfarande mer än ett år senare, endast 50 procent av de haitiska barnen som har möjlighet att gå i skola. UNICEF har byggt ett antal semi-permanenta skolor i huvudstaden och det finns också andra hjälporganisationer som gör beundransvärda insatser för att förbättra situationen, men de åtgärder som hitills vidtagits är långt ifrån tillräckliga. Speciellt ute på landsbygden finns det många eftersatta områden, dit hjälpen sällan når fram.

Comunidad Maranatas mission i Haiti står inför en stor utmaning. Uppe i bergen i centrala Haiti, inte så långt från gränsen till Dominikanska repu-

bliken, ligger Mont-Léon. Under innevarande läsår har församlingens mission helt bekostat 221 elevers skolgång där.

De boende i Mont-Léon är i stort behov av en ny skola. Idag sker undervisningen under ett plåttak på bar mark, och är det en blåsig eller regnig dag, går det inte att ha någon skola.

Vi vill bygga en ny skola till barnen i Mont-Léon. En tomt finns redan tillgänglig, men för att förverkliga planerna behövs ekonomisk hjälp.

Var med och bidra till Skolbygget i Mont-Léon. Maranataförsamlingen förmedlar din gåva.

Pg 44 10 05-6

Ilaine Etienne, 6 år, vill ha hjälp med att starta ett apotek i Mont-Léon för att bekämpa sjukdomar.

Möte med byföreningen där samtal om bristen på vatten, kolera, grödor och behovet av en skola fördes.

Från Haitis bergsbygd

Zebastian Vidén skriver:

Efter ett besök i Baptiste så känns det alltid lika tråkigt att resa därifrån. Hur som helst så är det så det går till, och nu är det bara att se fram emot nästa besök istället.

Kom hem för några dagar sedan därifrån, har tappat räkningen på vilken gång i ordningen.

Något som var nytt för mig denna gången var besöket vi gjorde i Mont-Leon, en plats som vi hört om mycket de senaste månaderna. Platsen ligger ganska exakt 5 km gångväg från Baptist där vi har vårt hus, och tog för oss ungefär 1 timme att gå.

Det är ganska otroligt hur befolkat det ändå är uppe i de haitiska bergen. Vart man än går så finns det något hus här, eller där. Hur tomt och ödsligt det än ser ut på en plats så finns det med största säkerhet minst en familj inom 100 meter.

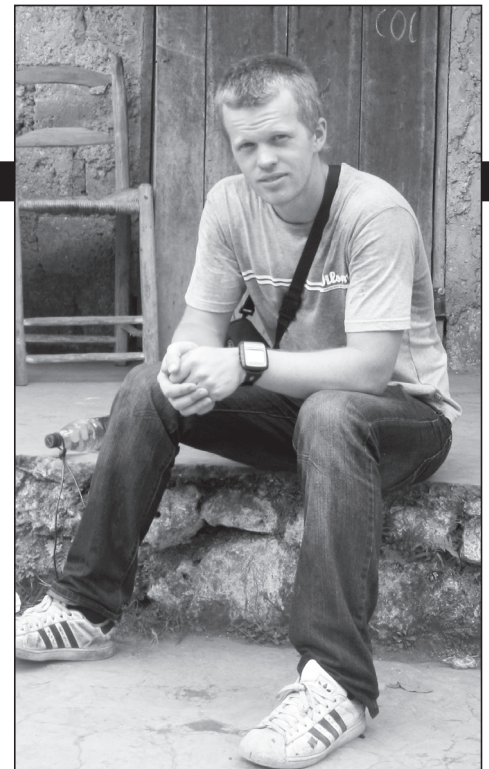
Vi kom fram till Mont-Leon en liten stund före kl 12, och fick först höra skolbarnen sjunga en vacker sång, varpå **Berno** presenterades för barnen av rektorn **Luka Pierre**. Vi fick också möjlighet att presentera ritningar på den nya planerade skolbyggnaden för barnen, och de blev väldigt glada. Möjlighet gavs också för barnen att ställa

frågor till oss. Och några barn fattade mod och förklarade varför de behövde en ny skola. Dels på grund av att det ofta är väldigt dammigt att ha skola direkt på marken, och även det faktum att skolan saknar väggar - vilket i sin tur innebär att många förbipasserande stannar och tittar vad de gör i skolan.

En liten flicka, **Ilaine Etienne**, 6 år gammal, fattade också mod och kom fram och sa att hon ville öppna ett apotek, så hon kunde bekämpa sjukdomar. Väldigt gripande.

Efter en stund slutade skolan och barnen gick hem. Då blev det mellanmålsdags för oss,

Elever i skolan i Mont-Léon studerar i trånga utrymmen utan golv och väggar.

Zebastian i Baptiste.

med lite russin och nötter som vi hade med oss. Efter ytterligare en stund så samlades alla föräldrar och några andra i ledande ställning i byn för att ha "rådslag". Ritningarna till det nya skolhuset presenterades även här, och ja... folk verkar uppskatta det hela. Många andra problem som finns i byn presenterades även under mötet, dels problemet med att få fram rent vatten. Dels behovet av någon slags klinik eller liknande. Behoven är många, men vi får börja med det lilla vi kan så får vi se vart det leder. ■

Hälsningar från: Raubergstulen 2011

Ulla Näsholm refererar:

Det skulle bli väckelsemöte. Lite speciellt kanske, Robin möblerade om, flyttade bord, blommor och vattenkaraff m.m. och ställde det invid väggen.

Barn och unga tillsammans med en del föräldrar intog plattformen. Det sjöngs ur ett rött häfte. Snabbt tempo och på norska eller engelska. **Robin** översatte, inspirerade och manade sin trupp att ännu häftigare framföra sångens budskap.

Det dansades, svängdes och tjoades också, allt med Robin som anförare, dock med en tydlig assistans av barnbarnet **Saga**.

Fredrik Boman hade tre barn med sig till sportlovsveckan. Det var **Emma**, **Natalie** och **Lovisa**. Han hade tagit ledigt från sitt ordinarie åkerijobb för att köra till norska fjällen. Han upplevde att Gud ordnade så att han blev ledig under veckan – det var från början inte självklart att han

skulle kunna vara med.

Om veckan säger han att det var en väldigt viktig vecka och att han var glad att få vara med under dessa givande dagar.

Danguole kommer från Litauen och tillsammans med henne var tonårsdottern **Gloria**.

En bra resa, säger Danguole. Så blir hon personlig och berättar att hon fått en upplevelse av den helige Ande.

Gloria säger att det var en *jättebra* vecka. Spännande och lärorik. I undervisningen hade man talat om paradoxerna....

Sportlovsveckan hålls varje år, i Norge eller Sverige då kärnfamiljerna tillsammans med sin barn samlas i bra

miljö för rekreation och bibelseminarium.

Jan Egil Hafsahl var primus motor för skidor, pulkatävling och framförallt bibelundervisning (om detta skriver ett vittne som själv var med **Gertrud Johansson**)

Elaine Widén var med och underströk att det varit en fin vecka. Vad hon minns var någon som talade om att vi skulle vara radiokanaler med de goda nyheterna. Dem upprepar man och går ut med. Så läste hon ur missionsbefallningen att vi ska gå ut och göra människor till lärjungar...

Det är vad veckan gått ut på: att skickliggöra de troende för uppdraget som Kristi budbärare. ■

Gertrud Johansson rapporterar:

Barnen lyssnade och lärde. Vi har varit på sportlovsvecka i Norge ännu en gång. Raubergstulen var platsen där vi höll till det här året.

- Tror du på Jesus? Har du tagit emot honom i ditt hjärta? Jaaa! Här har vi en levande sten. Gå fram och ställ dig där. Det är **JanEgil** som talar och åskådliggör sin lektion för en spant lyssnande skara barn. Ytterligare "stenar" hämtas fram och får ställa sig där framme.

- Dessa stenar är fullkomliga och levande. Inget behöver läggas till i frälsningen som Gud har gjort färdig. Men är detta ett hus? Nej, det är bara en hög med stenar från stenbrottet. Nu

Mellan utetimmarna var det bibellektioner. Alla var med.

måste de fogas samman till ett hus. Det är ett helgelsens verk." De som kallats fram får nu ställa sig tillsammans i en ring med armarna över varandras axlar till ett "hus". Så blir det tydligt för var och en vad det handlar om, när Jesus säger att han vill bygga sin församling. Gud har en plats för var och en i sitt bygge om han får leda oss in i sin fullkomliga plan.

Jan-Egil talar om drottningen av Saba som kom för att se Salomos visdom. Han har lärt barnen vad det innebär att det finns bilder i Guds ord. En bild på något är inte det samma som det riktiga. Men man kan lära sig något om det riktiga genom att se på bilderna. Vi läser om Salomo men tänker på Jesus. Drottningen från Söderlandet, som är en bild på en som kommer

från synden och världen, kom och förundrades storligen när hon såg Salomos hus. Hon såg också bordet och rätterna på det. Vi får lära oss om menyn på Guds bord, bröd, vin, vatten, och märgstarka rätter. Hon fick också se tjänarna som satt vid bordet. Det visar den vila som Guds tjänare får erfara. Andra tjänare var stående vid bordet, en bild på dem som passade upp för att se till att alla fick vad de skulle ha och som bjöd flera att komma och äta.

Barnen lyssnade och lärde. Vi fick vara med om mycken god undervisning dessa fridfulla dagar på fjället i Norge. Flera andra var med och undervisade och alltsammans kompletterade till en helhet. Vi är så tacksamma för det goda vi bjöds på och tillfällena att åka skidor och njuta

av de vackra fjällvyerna. Som alltid är avskildheten en sådan vecka ett stort plus, och det gör att sinna blir mera mottagliga för Guds kallelse. Nu beder vi för de barn som hade tillfälle att delta, att det Guds ord som de fick

ta emot, må bära frukt i hjärtat. Sådana veckor som vi fick vara med om är ett stort privilegium som vi nog inte kan rätt uppskatta. Helt säkert är det sällsynt i vår tid i alla fall. Därför är det så mycket viktigare att vi är med och

Liam har precis åkt över mållinjen i pulkabacken.

beder fram en skara som Gud kan använda i sin tjänst av dessa som fått så mycket kunskap i Ordet. De har en god förutsättning att möta sin tid och kämpa den goda kampen. ■

BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET

Maranata! - En spjutspets i tiden

Författare och redaktör Ulla Näsholm minns reflekterar och återger erfarenheter med Maranatafolket.

Beställ boken via bmc@maranata.se eller ring på tel 08-98 56 83

49:-
+porto

Tältmöten sommaren 2011!

Sommarkonferens på Bällsta:
16-24 juli

Tältmöten i Råambshovsparken:
18-21 augusti, Preliminärt

Information och anmälan:
tel 08 - 98 56 83
www.maranata.se

Femtekolonnare inom svensk kristenhet

Stig Andreasson

Efter mera än femtio års kamp för evangelium i det katolska Frankrike, upplever artikelförfattaren att de väckelserörelser som tidigare ivrade för mission nu sviker sitt uppdrag:

-I min ungdom mötte jag flera brinnande pingstvitnen som reste till katolska länder med evangelium. Idag verkar det som om pingstledare snarare reser till Rom i sällskap med katolska prelater för att "studera" hur katolska kyrkan fungerar. Andra samfund visar lika liten glöd för mission i katolska länder. Femtekolonnarna har verkligen orsakat ett jordskred inom svensk kristenhet.

Den andliga striden

Vår olyckliga värld har alltid varit och är alltjämt en krigsskådeplats där ljus och mörker, sanning och villfarelse kämpar om makten. Den kristna tron och den kristna församlingen har under alla tider utsatts för fientliga angrepp. Ibland genom regelrätt förföljelse från den gudlösa världen. Men lika ofta genom den omgivande hedniska kulturen, som utövat en sådan press på församlingen att den inte kunnat stå emot och därför blivit påverkad. Men fiendens allra farligaste vapen i striden mot den kristna församlingens tro och liv sker genom infiltration av falska förkunnare och främmande läror bland Guds folk. När så dessa läror och åsikter får aktiva anhängare bland de ledande i församlingen, då blir resultatet en korrumpad kristendom.

Det är denna fara som Paulus varnade för då han tog avsked med de äldste i Efesus - församlingen: *"Jag vet"*, sade han, *"att när jag har lämnat er, skall rovlystna vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden. Ja, ur er egen krets skall män träda fram och förvränga sanningen."* Vid andra tillfällen talar han om *"falska bröder, som nästlat sig in"* bland de kristna för att föra dem till lagträdedom. Ja, han omtalar också *"falska apostlar,*

som uppträder som Kristi apostlar." Samtidigt understryker han att ingenting av detta egentligen borde överraska oss. Satan själv förskapar sig ju till en ljusets ängel. Han uppträder vanligen inte alls som en skräckinjagande figur med horn i pannan och eldgaffel i handen.

Försåtliga angrepp inifrån

Idag verkar det som om de mest försåtliga angreppen på den kristna tron faktiskt kommer inifrån den officiella och bekännande kristenheten själv. Det ser ut att finnas "en femte kolonn" innanför de evangeliska och reformatoriska kyrkosamfunden. Uttrycket "femte kolonn" eller "femtekolonnare" är kanske inte bekant för alla tidningens läsare. Det har sitt ursprung i spanska inbördeskriget som rasade mellan 1936 och 1939. General **Franco** marscherade då mot Madrid med fyra kolonner av soldater. Men inne i Madrid fanns en "femte kolonn", som på olika sätt skulle sabotera den lagliga regeringens verksamhet och på så sätt medverka till general Francos seger, vilket tyvärr också skedde. Sedan dess har uttrycket "femte kolonn" blivit en beteckning på dem som inifrån försöker sabotera en regerings eller rörelses grundprinciper. Finns det då "femteko-

lonnare" i kristenheten? Ja, utan tvekan. Här följer några exempel.

Den liberala teologin och dess vapendragare

På de flesta av vår tids teologiska fakulteter har man antagit den historisk-kritiska bibeltolkningen Den utgör normen för utbildningen av präster och pastorer, som sedan för samma budskap vidare. Vad handlar det hela egentligen om? Jo, man anser att Bibeln måste tolkas efter den moderna vetenskapens principer för att passa vår tids människor. Och vilka är då naturvetenskapens principer? Helt enkelt att allt som sker i denna världen måste ha sin orsak i denna världen. Det finns inga utomvärldsliga, övernaturliga makter som kan gripa in i vår tillvaro. Ett mirakel kan inte ske. Därmed måste man förneka och omtolka både jungfrufödelsen och Jesu uppståndelse samt alla andra under som är omtalade i Bibeln. Därmed bryts den sanna evangeliska tron ned inom många kyrkosamfund och det sker inifrån. Det liknar verkligen en femte kolonnverksamhet. Så kommer vi till en annan företeelse.

Den breda ekumenikens talesmän

Kommuniteten i Taizé är vida känd och berömd i vår tid. Den bildades ursprungligen av två pastorer från den reformerta kyrkan. Men båda hade så starka sympatier för den katolska kyrkan att en av dem en gång fick frågan: *"Varför går du inte över till den katolska kyrkan?"* Svaret var nog så avslöjande: *"Går jag nu, går jag ensam. Väntar jag en tid får jag många med mig."* Därmed var syftet med Taizé ganska klart, vilket gjorde att evangeliska ledare nere på kontinenten omtalade Taizé som en "femte kolonn", vars mål var att påverka protestanter

till att bli katoliker. Senare gick båda grundarna av Taizé över till den katolska kyrkan, men det gjorde de i hemlighet. Taizés nuvarande ledare är en tysk katolik. Den kände schweiziske teologen **René Pache** omtalade på sin tid Taizé under rubriken "Katoliserande tendenser inom protestantismen."

Förbundet för kristen enhet bildades i Sverige år 1965. Målet var ända från början att på sikt skapa en synlig enhet mellan Svenska Kyrkan och den romersk-katolska kyrkan. På deras hemsida kan man få fram en utläggning som heter "Katolsk tro i Svenska Kyrkan." Den överensstämmer nästan ordagrant med en katolsk katekes. Den svenska kyrkan vilar officiellt på luthersk och reformatorisk grund. Om den skall förbli på den grunden kan den inte öppna för katolsk tro. Vad skall man då säga om personer som tillhör en sådan reformatorisk kyrka och som därmed skriver under på dess

ekumener inte kan finna något motiv eller någon orsak till att stå utanför den katolska kyrkan, är ju inte något nytt. Men att förvägra evangeliska kristna rätten till separat existens i förhållande till Påvekyrkan låter rent av hotfullt. Dessa kyrkoledare talar som om de inte kände till religionsfrihetens princip. Påven är givetvis enig i dessa uttalanden. Men i detta fall är det inte han själv som talar, utan ledare för de reformatoriska kyrkorna och därmed går de påvens ärende. De är verkligen vår tids religiösa "femtekolonnare".

Men fortsättningen av deklarationen från Enhetens Kyrka är ännu mer chockerande. Läs och tänk!

-Vi uppfattar påven Benedikt XVI som talesman för den klassiska kristna tron och etiken i mötet med såväl den sekulariserade kulturen i Väst som med de andra världsreligionerna i Öst i långt större utsträckning än de som har makten i de kyrkosamfund

vi tillhör. Och här förgrenar sig nätverket långt utöver de kretsar som betecknas som "högkyrkliga" eller "katoliserande." Påtagligt är att den världso m s p ä n nande med böneveckan för enheten j ä m n å r i g a pingstväckelsen, som på 60 – 70- talen trängde in

som karismatisk förnyelse i de traditionella kyrkorna och samfunden, också sluter upp och nu kommer med i denna samling genom framträdande representanter, så som samlingen i uppropet för Enhetens Kyrka just manifesterar.

Detta uttalande borde göra varje medlem av något reformatoriskt, evangeliskt och frikyrkligt trossamfund totalt mållös. Bland de som aktivt stöder denna "Enhetens kyrka" finner vi naturligtvis katoliker, men som ovanstående deklaration säger, även framträdande representanter från en rad samfund, som hittills har ansetts som klart frikyrkliga, evangeliska och bibelförankrade med rötter i gångna tiders väckelserörelser. Deras namn kan vem som helst läsa på det offentliga dokument som "Enhetens Kyrka" publicerat. Här kan vi bara nämna att de kommer från Pingstväckelsen, Trosrö-

relsen, Lutherska kyrkan, Evangeliska Frikyrkan, Missionsförbundet m.fl.

Menar verkligen dessa representanter att Påven är den bäste talesmannen för klassisk kristen tro? Vad menar man förresten med det uttrycket? Hör exempelvis tron på Maria som Himlens Drottning och Kyrkans Mor till klassisk kristen tro? Och menar dessa representanter att deras egna samfund varken har rättighet eller något giltigt motiv till att stå utanför den katolska kyrkan? I så fall jobbar de aktivt på de fria väckelserörelsernas undergång och det jobbet utför de medan de själva ännu står med i dessa rörelser. Vad skall man kalla en sådan verksamhet? Är det inte en typisk "femtekolonnaktivitet"?

"Keryx" är en relativt ny kristen tidskrift som vill vara på hög akademisk nivå. Tillsammans med vissa alster från kristna bokförlag och en del evangeliska tidningar återspeglar denna tidskrift den besynnerliga situation vi nu befinner oss i. "Keryx" står emellertid i särklass. Den ges ut av Livets Ord i Uppsala. Jag skall vara rättvis och medge att vissa artiklar i denna tidskrift är goda och läsvärda, beroende på vilket ämne som behandlas. Men "Keryx" vimlar framför allt av negativa påståenden om de fria väckelserörelsernas folk. De är offer för otroliga fördomar. De kännetecknas av en otrolig okunskap. De begriper ingenting av den levande traditionens viktiga funktion. De saknar förståelse för värdet av en hierarkisk organisation. De är totalt okunniga om kyrkofäderna m.m. m.m. Eftersom utgivarna av "Keryx" av allt att döma betraktar sin egen rörelse som framsprungen ur en väckelse skulle dessa skrivelser kunna uppfattas som sträng självkritik och därmed som tecken på ovanlig ödmjukhet. Problemet är att i bakgrunden skymtar hela tiden bilden av en kyrka som har en rätt förståelse av sakramenten, av ett hierarkiskt ämbete, av Jungfru Marias verkliga betydelse och som har tagit vara på den levande traditionen. Detta verkar nästan som en sorts propaganda för en sakramental ämbetskyrka, som för tankarna till Rom. Om författarna till artiklarna i "Keryx" menar att de skriver något nytt, tar de gruvligt fel. Personligen kan jag intyga att jag har läst samma argument många gånger förr. Men då var det katolska teologer som höll i pennan. Det kunde säkert varit behövligt att ge några konkreta exempel på detta. Men det får bli

forts sid 27

Att förvägra evangeliska kristna rätten till separat existens i förhållande till Påvekyrkan låter rent av hotfullt.

trosbekännelse, men som samtidigt arbetar för att få den att ändra trosbekännelse och bli katolsk? Vore det inte ärligare att gå ut ur den lutherska kyrkan och över till katolicismen och sedan därifrån påverka lutheranerna? Men nej, man tror tydligen mer på den femte kolonnens princip, att bryta ned den reformatoriska kyrkan inifrån.

Enhetens kyrka är ett ännu färskare exempel. Den har byggts upp av lutherska och anglikanska teologer och kyrkomän samt representanter från andra protestantiska samfund som är beredda att ställa sig bakom en deklaration med innehållet: Rätten och motiven till separat existens för de samfund som skildes från den romerska kyrkan vid 1500-talets reformation finns inte längre.

Har man hört på maken! Att somliga

Brödsbrytelsen

– ceremoni eller agapemåltid?

Bibelstudium av Berno Vidén

Varför finns det så mycket ondska i världen, och hur kan det då se ut som det gör om det nu finns en Gud?

Den här frågan är väldigt vanlig. Men vi kan vända på den, och ställa den till dem som tillverkar vapen, till dem som förföljer andra och bråkar; vi kan ställa frågan till den människa som hela tiden egoistiskt vill tillfredsställa sitt eget liv till vilket pris som helst. Ja, man kan gå väldigt långt och fråga sig varför det ser ut som det gör i världen. Vi kan dock fastslå en sak: Det är inte Guds fel. I bibeln, som är Guds Ord, finns ett budskap som är överlämnat till oss människor, och om vi skulle ta det till oss och följa vad som där står skulle det se så annorlunda ut i vår värld.

Låt oss läsa 5 Mos 15:4: *"Dock borde rätteligen ingen fattig finnas hos dig."* Det finns en rättfärdighet som talar och manifesteras i Guds eget ord. En rättfärdighet som ser till varje människa på vår jord. Men skriften har man istället missbrukat och slagit i huvudet på folk. Man har startat krig i Guds namn, man har gjort sig rik och förmögen i Guds namn. Då vi studerar bibeln ser vi att Guds Ord är rättfärdighet för varje människa på jorden. Rikta inte anklagelser mot Gud, utan kanske vi borde rikta dem in i vårt eget liv istället. I den välfärd vi lever upptäcker vi ganska snart orättfärdighetens rötter. Vi läser:

-Dock borde rätteligen ingen fattig finnas hos dig, ty Herren skall rikligen välsigna dig i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning, såsom din arvedel, allenast du hör HERRENS, din Guds, röst ... (5 Mos 15:4-5)

Man kan jämföra detta med ett manifest, ett lands grundlag; en konstitution som fastslås under högtidliga former. Här har vi vårt lands grund. På den här grunden ska landets lagar vila, och efter den här grunden ska folket leva. När vi

går till Guds Ord, får vi se något om vad Guds rättfärdighet handlar om, trots att den är helt outgrundlig. Den sträcker sig bortom all mänsklig förmåga och det finns ingen människa som klarar att uppfylla den, men trots det är den överlämnad åt henne.

Vi ska här fokusera på ett speciellt område, på en del av allt det Gud har gett till församlingen. Församlingen är den gemenskap som bibeln beskriver: där fanns ingen fattig, där fanns ingen rik. Det står att ingen kallade något av det han ägde för sitt, utan man delade med sig utifrån vad var och en behövde. Så såg vardagen ut. Man kom tillsammans och lovade Gud och delade bordets ge-

nerlig gemenskap. Inte att man kommer tillsammans någon gång då och då, utan det handlar om en daglig gemenskap. En gemenskap i en ny livsform som vi fått välja utifrån de grunder vi har i Guds Ord.

I 2 Mos 16 har vi en situation där Israels folk just blivit befriade från trälldomen i Egypten. Man hade pinats och plågats svårt under Faraos. Vi läser om hur de fick bygga upp Egyptens städer och folket led under svårt betryck och ropade till Gud. Och Gud sände befrielse genom Mose. Man lämnade Egypten och kom till öknen. Där väntade en prövning av annat slag

Församlingen är den gemenskap som bibeln beskriver: där fanns ingen fattig, där fanns ingen rik.

menskap. Bibeln uttrycker detta som en kärleksmåltid.

Kärleksmåltiden där man gemensamt äter och fröjdas är en oerhörd manifestation som uttrycker en djup och in-

då man inte visste vad man skulle äta. I 2 Mos 16 läser vi om brödet som kom ner från himmelen. Detta manna var det bröd som Gud gav till folket i öknen.

-Men när de mätte upp det med gomermått,

hade den som hade samlat mycket intet till överlopps, och den som hade samlat litet, honom fattades intet; var och en hade så mycket samlat, som han behövde till mat. (2 Mos 16:18)

Folket tillbringade fyrtio år i öknen. Man levde i tält och hade en tid av förberedelse innan man skulle dra in i det land som Gud hade lovat. Gud gav bröd varje dag, till var och en vad han behövde. Ingen fick för mycket eller för litet utan det fanns en utjämning och en rättvisa. En del samlade för mycket, och ville spara till nästa dag men då gick det mask i brödet som blev oätligt. Det här är en av de principer vi möter i Guds ord, en revolutionerande princip som skulle kunna lösa så många problem i vår plågade värld. Man har visserligen försökt många gånger. Kommunismen har försökt att med järnhand tvinga människor in i ett annat socialt tänkande. Man har talat om utjämning, men det gick inte eftersom det var baserat på människor som hela tiden sökte sitt eget. Sådan är människan. Men Gud har i Kristus Jesus gett oss ett nytt liv! Det nya livet är grundförutsättningen, och detta nya liv synliggörs i församlingen som är hans kropp.

Vi fortsätter läsa i Predikaren. Här finns en bibelvers man ofta läser på missionsmöten när någon ska sändas ut till missionsland.

-Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka. Dela vad du har i sju delar, ja, i åtta, ty du vet icke vilken olycka som kan gå över landet. (Pred 11:1-2)

Det handlar om brödet som var och en

behöver för att överleva, det bröd vi varje dag kämpar och strävar för att skaffa oss. En del har det lättare, andra har det svårare. En del har rikt överflöd och lever i lyx, men för de flesta på vår jord räcker inte maten till. Detta är orättfärdighet. Men här läser vi: Sänd ditt bröd över vattnet! När vi här läser om bröd handlar det inte om något som kanske blir över. -När jag eventuellt fått in litet extra kan jag skicka något. Nej, ditt bröd är just det du varje dag så väl behöver. Bibeln är så rakt på sak, så tydlig i dessa frågor som handlar om att dela med sig, att sträcka ut sin hand till den behövande. Detta manifesteras i församlingen, bland annat i kärleksmåltiden.

Vi läser nu i Jesaja 53, där detta utgivande får en helt annan dimension.

Profeten Jesaja fick blicka in i framtiden flera hundra år innan Jesus föddes hit till jorden. Denna profetia som

hans fotapall. I himlen är Gud Fader, Gud son och den helige Ande – denna treenighet. Det hölls ett rådslag då Fadern och Sonen tillsammans fattar beslutet att Gud ska sända Sonen ned till jorden. Ett utgivande utan motsvarighet. Och Sonen säger: ”Jag vill göra din vilja, o Gud! Det står att han gjorde det för att vi skulle få frid, och för att vi genom hans sår skulle bli helade. Det handlar om en försoning efter det syndafall som ägde rum en gång i tiden, och som sedan dess har varit ett gissel för hela mänskligheten och som fortfarande är en plåga för denna jord.

Jag arbetar i länder där stor orättfärdighet råder. Man ser barn, ja hela familjer bokstavligt talat ligga i rännstenen utan att ha någonstans att ta vägen. Förbi dessa hemlösa och utfattiga människor glider stora flotta bilar förbi. Djup misär och enorm rikedom sida vid sida. Det är lätt att prata om det som är därborta, att med anklagande blickar bedöma denna

Man ängslas för vad som ska hända inom några decennier. Oljan sinar. Jordbävningar. Översvämningar.

förbryllat så många fick sin uppfyllelse i Jesus Kristus.

-Men vem trodde, vad som predikades för oss, och för vem var HERRENS arm uppenbar? Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller fågring; när vi sågo på honom, kunde hans utseende ej behaga oss. Föraktat var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukhet; han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktat, att vi höllo honom för intet. Men det var våra sjukheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktrad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade. (Jes 53:1-5)

Vi möter här Guds rättfärdighet i ett nytt ljus. Vi kan ge mycket materiellt gott och vi kan ge våra liv för något som säkert är både bra och livsnödvändigt. Men här har vi ett utgivande som går över alla gränser.

Gud skapade himmel och jord, och det står att himlen är hans tron och jorden

orättvisa fördelning. Men situationen är allvarligare än så. Hela jorden är i den ondes våld, säger Guds Ord. Ondskan tilltar, problemen växer genom befolkningsexplosionen. Man ängslas för vad som ska hända inom några decennier. Oljan sinar. Jordbävningar. Översvämningar. Allt detta tilltar.

Vi ser hur krigen fortsätter och hatet växer. Varför? Ja, skyll inte ondskan på Gud! Han har kommit för att ge frid! Han har kommit för att skapa rättvisa och rättfärdighet. Men hur ska det då gå till? Jo, Gud har en kropp här i tiden, en församling. Eftersom Jesus försonade oss med Gud, innebär det att du och jag blir lemmar i en ny kropp, att vi blir födda på nytt. Vi ber till Jesus: Herre, fräls mig! Rädda mig Herre! Vi blir medvetna om vår synd, som så tungt plågar. Vi kommer till insikt om att vi behöver få kontakt med Gud och att vi behöver bli frälsta. Så får vi erfara detta frälsningsunder i vårt liv. Det här är inte bara något som handlar om känslor, det är verkligen ett helt nytt liv som Gud ger. Vi blir nya skapelser i Kristus och vi får en ny familj

och ett nytt mål för vår livsvandring. Vi drabbas fortfarande av världens ondska runt omkring oss som alla andra människor gör, men har ändå mitt i allt detta ett hoppets budskap att komma med. Ett hopp som talar om att det finns en rättfärdig Gud. Och i församlingen har vi möjlighet att förkroppsliga denna Guds rättfärdighet, något som bland annat tar sig uttryck i kärleksmåltiden. Man delar brödet med varandra, och man drar sig inte undan för den som lider. *"Sänd ditt bröd över vattnet, dela vad du har i sju delar, ja, åtta..."*

Det handlar om himmelska principer, och Gud välsignar verkligen när man tar detta till sig. Jag talar nu inte om välsignelse att bli materiellt rik, det finns långt mycket större välsignelser än detta. Tänk du, att ha sitt namn skrivet i Livets bok! Att ha ett evigt liv och veta att även om denna jord går under, även om våra liv tar slut, så har vi en evighet tillsammans med Jesus. Räddad för evigheten, frälst!

I Nya Testamentet finns en händelse där Jesus befinner sig ibland sitt folk. Han har börjat sin jordiska tjänst med målsättningen att försona människan med Gud. Han som själv är Gudasonen blev sänd hit till jorden och tog sin boning ibland oss. Han föddes inte i ett palats trots att han var kungars Kung. Han föddes i ett stall och vi ser enkelheten och hur han fanns bland de fattiga. Då han som 30-åring trädde in i sin tjänst ser vi hur han flera gånger konfronterades med rikedom hos människor, med det djupt rotade penningbegäret. Gång på gång gör han upp med dem som var penningkära: -Ni är roffare! Ni är vindrinkare! Ni talar om för folket vad de ska göra, men själva rör ni inte ett finger för att ändra deras levnadsförhållanden. Jesus var hård i sin undervisning.

I Lukas 9 läser vi om hur Jesus samlar en stor skara människor. Han säger att han har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Han lyfter människor upp från den svåraste situation. Han drar ner de höga viktig-pettrarna, som tror sig vara något, de som har skaffat sig makt och position. Jesus är tydlig och radikal i sitt liv och i sin förkunnelse. Men han stannar inte där. Han bereder också en utväg ur dessa orättfärdiga klasskillnader. Han för samman människor, men nu på en ny grund, en grund som vilar

på försoningen. Där finns inte längre dessa skillnader, utan då är vi ett i Jesus Kristus.

Vid ett tillfälle hade Jesus och lärjungarna varit ute hela dagen tillsammans med väldigt mycket människor. Det handlade om så många som fem tusen personer:

-Men dagen begynte nalkas sitt slut. Då trädde de tolv fram och sade till honom: "Låt folket skiljas åt, så att de kunna gå bort i byarna och gårdarna häromkring och skaffa sig härbärge och få mat; vi äro ju här i en öde trakt." Men han sade till dem: "Given I dem att äta." De svarade: "Vi hava icke mer än fem bröd och två fiskar, såframt vi icke skola gå bort och köpa mat åt allt detta folk." Där voro nämligen vid pass fem tusen män. Då sade han till sina lärjungar: "Låten dem lägga sig ned i matlag, femtio eller så omkring i vart." Och de gjorde så och läto dem alla lägga sig ned. Därefter tog han de fem bröden och de två fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem. Och han bröt bröden och gav åt lärjungarna, för att de skulle lägga fram åt folket. Och de åto alla och blevo mätta. Sedan samlade man upp de stycken som hade blivit över efter dem, tolv korgar. (Luk 9:12-17)

Det här är ett brödunder. En del tror inte på detta, men ingenting är för svårt för Gud. Detta var en manifestation på Guds utgivande kärlek. Här fanns ett folk; 5000 människor hade lämnat allt, gett sig iväg med Jesus ut till öde trakter för att få vara med honom, lyssna till honom, dela hans gemenskap. Han säger själv till folket att sätta sig ned och han börjar dela ut av bröd som egentligen inte finns. Det är en manifestation på Guds kärlek, på hans utgivande, på hans omsorg om människor som söker Guds rike först.

Vi läser nu vidare i 2 Korintierbrevets åttonde kapitel. Nu har vi kommit några årtionden längre fram i tiden och Jesus har fullbordat sitt uppdrag på jorden.

Församlingen föddes med den grund som Jesus hade lagt. Det växte upp församlingar på olika platser och det var naturligt under den första tiden att man dagligen samlades och åt tillsammans. Många av församlingens syskon var fattiga, utslagna och helt beroende av denna dagliga kärleksmåltid. Egentligen var det så för alla, även för apostlarna. Det står i Apostlagärningarna att man kom och lämnade allt man hade.

Detta manifesterades i uppbrott! Man sålde sina jordagods och det man hade. Så tog man betalningen för det sålda och lade ned för apostlarnas fötter. Men de blev inte rika av det, utan alla blev nu istället beroende av varandra. Det var ett frivilligt val man gjorde och därmed gick in under som svar på Guds kallelse till efterföljelse. Man tog ett steg och gjorde ett nödvändigt uppbrott, och fick därigenom en ny gemenskap, och kunde säga: Det här är min familj! Det här är mina syskon! Så delade man den dagliga gemenskapen kring bönerna, kring undervisningen och brödsbrytelsen. Man åt och sjöng och kämpade tillsammans. Och som det står i 2 Kor 8 där Paulus skriver till församlingen:

-Vi vilja meddela eder, käre bröder, huru Guds nåd har verkat i Macedoniens församlingar. Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. (2 Kor 8:1-3)

Paulus fortsätter lägga ut texten om hur alla ville vara med i detta utgivande. Man hade inget själv, men ville ändå vara med. Tänk på hur Jesus lyfte fram den fattiga änkan som kom med ett litet mynt och lade ner i offerkistan. Samtidigt kom det andra och lade ner stora rika gåvor och guldmynt. Men Jesus säger: Den fattiga änkan gav mer än alla de andra. Det är en himmelsk matematik, en himmelsk politik som inte har någon motsvarighet i den här världen. Inte i något politiskt program, inte i socialism eller kommunism. För det här bygger på en ny födelse. Och vi är medborgare i ett nytt rike som är Guds rike. Och här manifesteras det i utgivande.

Vi ska också läsa i Lukas 22, där Jesus samlar sina lärjungar till en kärleksmåltid. Lärjungarna var vana vid det, och de frågade honom om vart han ville att de skulle tillreda påskmåltiden. Jesus gav instruktioner och de dukade bordet för att samlas och äta tillsammans:

-Och när stunden var inne, lade han sig till bords, och apostlarna med honom. Och han sade till dem: "Jag har högeligen åstundat att äta detta påskalamme med eder, förrän mitt lidande begynner; ty jag säger eder att jag icke mer skall fira denna högtid, förrän den kommer till

fullbordan i Guds rike. (Luk 22:14-16)
Läs igen: fira denna högtid. Det var en kärleksmåltid man hade tillsammans med Jesus, och i den kärleksmåltiden inviger Jesus en helt ny dimension. Han vet vad som väntar honom de närmaste timmarna då han ska föras bort som ett offerlamm för att slaktas. Han vet vilket lidande som väntar. Det står om honom när han var i Getsemane att hans svett blev som blodsdroppar. Jesus vet om allt detta. Det är som om han öppnar en ny värld, en ny dimension, för lärjungarna i denna kärleksmåltid.

- Och han lät giva sig en kalk och tackade Gud och sade: "Tagen detta och delen eder emellan; ty jag säger eder att jag härefter icke, förrän Guds rike kommer, skall dricka av det som kommer från vinträd." Sedan tog han ett bröd och tackade Gud och bröt det och gav åt dem och sade: "Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse. (Luk 22:17-19)

Jesus öppnar för en fördjupad kärleksmåltid. I och med att han tar ett bröd och bryter, ger han en djupare dimension åt gemenskapen. Han förklarar för lärjungarna att grunden för er gemenskap är att jag låter min kropp brytas för er. Grunden för församlingen är att Jesus gav sitt liv, lät sitt blod flyta för att rena människan från hennes synder.

I Apostlagärningarna kan vi läsa om hur församlingen tog form i Jerusalem genom att Gud sände den helige Ande som uppfyllde dem alla. Det ledde till förkunnelse ute på Jerusalems gator. Människor drabbades av styng i hjärtana då man överbevisades om att man var syndare, att man var delaktig i Jesu död. Hela mänskligheten bär på denna skuld och lever skild ifrån Gud. Det är därför viktigt att komma till insikt om att man är en syndare som behöver frälsning. Det finns ingen annan väg att få uppleva frid i sitt liv; att få uppleva denna sanna glädje. Men det skedde. Petrus förkunnade frimodigt, och vi läser:

-De som då togo emot hans ord läto döpa sig; och så ökades församlingen på den dagen med vid pass tre tusen personer. Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. Och fruktan kom över var och en; och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Men alla de som trodde höllo sig

tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, eftersom var och en behövde. Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud. (Apg 2:41-46)

Speciellt den här sista versen: ...hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud.

Det var ingenting ihopsnickrat. Det var naturligt! Det hade växt fram bland dem som var födda på nytt och som älskade Jesus framför allt annat. Man kan fortsätta läsa om att denna församlingsgemenskap var koncentrerad omkring hemmet på olika platser. I Antiokia hade man en daglig gemenskap då man

en välsignelse som Gud ger. Men det finns också en annan sida som betingar sitt pris, den förbannelse det innebär att leva ett orättfärdigt liv. Var och en av oss ska en dag stå inför Guds tron, stå till svars för våra gärningar.

När man i kyrkohistorien läser om kyrkofäderna ser man i vilket skede som brödsbrytelsen plockades bort från den gemensamma måltiden. Man ser de orsaker som växte fram och som skapade sådana skillnader i församlingen. Brödsbrytelsen var en glädjehögtid där man var tillsammans och delade brödet. Kyrkan gjorde den till en ceremoni där människor med skuld känslor skulle träda fram och

Jesus öppnar för en fördjupad kärleksmåltid. I och med att han tar ett bröd och bryter, ger han en djupare dimension åt gemenskapen.

åt tillsammans. Men så hände något, som det ofta gör, som kom att innebära problem i församlingen. En del började roffa åt sig. Skillnaderna började synliggöras; det fanns rika och det fanns fattiga. När man kom till kärleksmåltiden fanns det somliga som hade så mycket mer än andra, medan andra satt hungriga och inte kunde mätta sina magar. Det här tar Paulus itu med, exempelvis när han skriver till Korint. Så här får det inte vara, skriver han. När det handlar om kärleksmåltiden, då ska man i församlingen vara tillsammans på samma grund, på samma villkor. Paulus skriver och varnar för denna orättfärdighet:

- I den natt, då Herren Jesus blev förädd, tog han ett bröd och tackade Gud och bröt det...

Paulus citerar vidare Jesu ord som vi tidigare har läst, då Jesus delade brödet, men det var i samband med kärleksmåltiden. Det var inget sakrament, och absolut ingen ceremoni, som det så lätt kan bli i våra dagar då det på ett sakralt sätt placeras in som en speciell punkt i mötesordningen. Nej, man delade brödet i syskongenskapen vid måltiden. Det fanns rika som såg ner på de fattiga, och Paulus varnar: -Därför är så många sjuka ibland er. Det finns

eventuellt få nåden att få en oblat i munnen. Man måste först gå till prästen och bikta sig, osv. Det ena ledde till det andra och mycket av detta lever fortfarande kvar i våra dagar. Men Gud har en förebild i Guds Ord som han har överlämnat till församlingen. Där är kärleksmåltiden en manifestation på församlingsgemenskap. En sann manifestation.

Kristi kropp är församlingen i Guds Ord. För de flesta kristna idag är begreppet Kristi kropp flyttat till sakramentet; till oblaten som prästen läser in vid altaret och tänder en röd lampa för att man ska veta att Gud är där eftersom oblaten är där. Luther gjorde visserligen upp med transsubstitutionsläran, men han gjorde inte upp med formen och ritualerna. De lever kvar. Folket fick lära sig att Kristi kropp var i oblaten, men Guds Ord proklamerar och manifesterar att du och jag är Kristi kropp. Vi är hans hus och boning, vi är hans tempel. Kärleksmåltiden, då syskon delar brödet till hans åminnelse är ett naturligt utflöde mitt i vardagens gemenskap till dess att han kommer. Och Guds Ord säger att Jesus kommer snart! ■

Himmelrikets hemligheter

eller De sju liknelserna i Matteus 13

MR publicerar här andra delen ur "Himmelrikets hemligheter" utgiven av Oscar Haglund 1932

De särskilda liknelserna

Liknelsen om såningsmannen

"Och han talade till dem mycket i liknelser; han sade: "En såningsman gick ut för att så. Och när han sådde, föll somt vid vägen, och fåglarna kommo och åto upp det.

Och somt föll på stengrund, där det icke hade mycket jord, och det kom strax upp, eftersom det icke hade djup jord; men när solen hade gått upp, förbrändes det, och eftersom det icke hade någon rot, torkade det bort. Och somt föll bland törnen, och törnena sköto upp och förkvävde det.

Men somt föll i god jord, och det gav frukt, dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt. Den som har öron, han höre." (Matt 13:3-9)

Vi ha en direkt förklaring till denna liknelse, en förklaring, given av Herren själv, och vi återgiva den omedelbart:

-Hören alltså I vad som menas med liknelsen om såningsmannen. När någon hör ordet om riket, men icke förstår det, då kommer den onde och river bort det som såddes i hans hjärta. Om en sådan människa kan det sägas att säden såddes vid vägen.

Och att den såddes på stengrunden, det är sagt om den som väl hör ordet och strax tager emot det med glädje, men som icke har någon rot i sig, utan bliver bestående allenast till en tid, och när bedrövelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, då kommer han strax på fall.

Och att den såddes bland törnena, det är sagt om den som väl hör ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse förkväva det, så att han bliver utan frukt.

Men att den såddes i den goda jorden, det är sagt om den som både hör ordet och förstår det, och som jämväl bär frukt och giver dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt. (Matt 13:18-23)

Vi se av denna liknelse, att säden är en bild av ordet om Riket och åkern är en bild av hjärtat, vari ordet sås, medan vägen, stenarna och törnena äro de hinder, som stå i vägen för tillväxt, mognad och frukt.

Vem såningsmannen (märk att det i grundtexten står: "Såningsmannen gick ut för att så" och icke: "En såningsman...") är, det säges icke i denna liknelse men väl i den andra. Han är Människosonen, vilken har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat, men det är ock alla dem, som Han har utsänt (2 Kor 5:20) och som äro Hans medarbetare på mänsklighetens åkerfält (1 Kor 3:9). Men de äro sådana såningsmän, endast om de äro det "å Kristi vägnar" och om "Gud förmanar genom dem".

Säden är Ordet.

Guds ord är pånyttfödelsens säde (1 Petr 1:23), och utan att bliva född på nytt kan man icke förstå Guds rike (Joh 3:3). Efter sin vilja födde Han oss till liv genom sanningens ord (Jak 1:18). Detta ord är såsom ett trons säde, "Ty tron kommer av predikan och predikan av Guds ord" (Rom 10:17). Detta ord är evangelii utsäde, som utsås i människohjärtan ehuru med olika resultat.

Det första vi ha att lära härav, är att i den mänskliga naturen bor intet gott, det goda måste komma in i oss ovanifrån, från Gud, säden måste sås på hjärteåkern; annars kan man icke vänta någon frukt. Men det är icke heller till fyllest med att Ordet sås: det måste finna en god jordmån, om det skall rota sig och bära frukt. Djävulen är städse den store motståndaren till Guds avsikter; därför traktar han efter att i varje hjärta förhindra pånyttfödelsen och Ordets frukter, liksom han står emot Guds verk i mänskligheten som ett helt. De metoder, som han därvid begagnar sig av, belysas, oss till undervisning och varning, på ett utförligt och klart sätt i dessa sju liknelser.

Människosonen är Såningsmannen, men Han framställes också för oss i Skriften såsom vetekornet, vilket fallit ned i jorden, dött och uppstått i härlighet. Säden är den normala, vanliga födan: allt vad människan behöver av livskraft, är samlat i sädeskornet. Likaså finna vi i Kristus allt, som behöves till liv och gudaktighet. Vi finna sålunda Ordet såsom pånyttfödelsens säde, men också att Kristus är identisk med detta Ord. Han säger: "Se, jag kommer; i bokrullen är skrivet om mig" (Hebr 10:7). Kristus och Ordet äro ett, liksom ock Guds Ande säger i Joh 1:1: "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud", och vidare i v. 14: "Och Ordet blev kött". Då vi tro på Ordet, födes Kristus i oss, något som överensstämmer med detta: "Ty tron kommer av predikan och predikan av Guds ord".

Den som har öron till att höra, han höre!

Ett särskilt kännetecken på denna liknelse, är den däri framställda förmaningen till dem som ha öron till att höra, dvs i betydelsen av att förstå med hjärtat. Denna liknelse är därför en skarp protest mot den "ultra-erfarenhets"-strävan, som förefinnes hos många Guds barn, vilka icke ha nog av att tro på Guds ord utan därtill kräva en hel hop tecken och känslor. Nej, framför allt må man begynna med att tro på Guds ord.

Såningsmannen går ut på åkern med skäppan full av säd. Så har ock Kristus utgivit sig för hela världen (åkern), och Guds frälsande nåd har uppenbarats för alla människor (Tit 2:11). Men detta allmänna erbjudande kommer endast dem till godo, som taga emot det, dem som tro därpå. Och givetvis föregås såningsarbetet av ett plöjande och uppluckrande av åkern, alldeles såsom det mänskliga hjärtat av den helige Ande blir överbevisat om synd och därmed förberett för evangeliets verk.

De som äro "besädda", äro sålunda människor, vilka veta sig vara "syndare inför Gud"; människor som veta, att det icke gives frälsning annan än i Jesu namn.

Det som såddes vid vägen.

I det heliga landet löpa, av brist på avgränsade färdevägar, också många stigar över de besädda fälten, och självklart är, att jorden därigenom blir tilltrampad, så att säden icke kan komma ned utan blir ett lätt byte för himmelens fåglar. Det som såddes vid vägen avser människor, som väl höra ordet om riket, men de förstå det icke, ej heller höra de med öronen eller upptaga det i sina hjärtan. Det blir allenast ett ytligt hörande, såsom vi lyssna till tusende ting för att strax efter ha glömt det allra mesta. Det hörda blir icke förstått, dvs icke upptaget och smält i hjärtat. Och Satan begagnar sig av detta ytliga hörande för att plocka bort pånyttfödelsens säde.

Det finnes i livet mångahanda "tilltrampade stigar", men en av de allra mest bekanta är traditionens väg. "Såsom far och mor, farbror eller faster, farfar, gamla ansedda uppbyggelseförfattare osv ha gjort eller trott eller sagt, så skall det också vara." Det är svårt för Guds ord att få ingång i sådana; deras hjärta är som en väg, hårt tilltrampad av alla dem, som tillförne vandrat däröver. De tro mera på vad andra säga om Bibeln, än vad Bibeln själv säger.

En annan hårt tilltrampad väg är den egna åsikten. Många människor ha på ett eller annat sätt fått en egen åsikt om hur man skall bliva frälst. De känna det så och ha det på det viset, att de äro alltid färdiga, att då Guds ord talas till dem, att komma med ett "ja-men"; de ha den åsikten och veta det bättre än Gud själv, annat kunna de inte tro, "det måste vara så".

Himmelens fåglar veta, var de kunna finna säden; de kunna icke picka bort den ur handen på såningsmannen; ej heller gräva upp den ur jorden, men de sätta sig vid vägen. Och på samma sätt lägga sig alltid Satans redskap kring sådana "traditions"- och "åsikts"-människor i avsikt att förhindra verkningarna av pånyttfödelsens säde – de plocka helt enkelt bort det. "Från den som icke har, skall också tagas det som han har." Därav också Herrens förmaning: "Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar" (Jes 55:7). "Alla tankebyggnader och varje forskansning som uppreses mot Guds kunskap" måste slås ned, och "allt förnuft tagas till fånga under Kristi lydnad" (2 Kor 10:5). Lämna man icke sådana syndiga egna åsikter och traditioner, går det illa.

Och likväl bedriva sådana "vägkristna" en utvärtes fromhet, men allt är form, tradition och sken, utan den levande sädens kraft; det är på sin höjd en lagisk gudstjänst utan pånyttfödelsens liv. De höra beständigt Ordet utan att förstå det: de kunna under predikan sköta om tvätten, sy klänningar, sälja på torget eller göra avslut på börsen, de kunna under predikan göra långa resor eller bygga hus. De kunna därunder lyssna i någon mån, så att de också kunna återge en del av predikan, men de ha dock öron att höra men förstå likväl icke.

Det var någon, som en gång sade om Moody: "Jag kan alltid under predikan bygga ett helt fartyg från kölen till däck, men då Moody talar, kan jag inte slå i en enda spik." Utsåendet av säden måste också förberedas genom bön. Då Abraham frambar sitt offer, ville fåglarna slå sig ned på kropparna, men Abraham jagade bort dem (1 Mos 15:11). Så tillkommer det också oss att lämna de tilltrampade vägarna och jaga bort himmelens fåglar. Gud giver i Ordet ett levande utsäde, vilket icke växer upp av sig själv ur åkern, men vi måste sörja för, att det icke blir sått vid vägen.

Det som såddes på stengrunden.

-Och att den såddes på stengrunden, det är sagt om den som väl hör ordet och strax tager emot det med glädje, men som icke har någon rot i sig, utan bliver bestående allenast till en tid, och när bedrövelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, då kommer han strax på fall. (Matt 13:20-21)

Det som såddes vid vägen kan sägas vara typen för sådana, som i sitt förståndsliv gör motstånd mot Andens verk. "Stengrunden" åter är närmast en bild av känslomänniskorna av en Orpas typ (Rut 1). De äro fulla av hänförelse och tro stort om sin förmåga att "följa Mästaren, varhelst Han går".

Guds ord är verkligen en kraft, en dynamit (det grekiska ordet dynamis betyder "kraft"), men dynamiten verkar icke, om den icke får komma in i stenarna. På samma sätt måste ordet mottagas och i lydnad placeras i egenlivets "stenar", i inrotade dåliga vanor, självskheten, den andliga trögheten, elakheten, häftigheten, bitterheten och ondskan; stenar, som äro alltför vanliga på det opånyttfödda hjärtats åker även hos den mest älskvärda världsmänniska.

För det mesta blir det stor hänförelse hos stengrundsmänniskorna, då dessa höra evangeliets dyrbara och härliga sanningar, men när för ordets skull betryckets iskyla och förföljelsens glödheta påkomma, då taga de strax anstöt, dvs de lämna ordet, medan de icke hade någon rot.

Tyvärr är det en vanlig företeelse. S.k. väckelsekampanjer, då hundratals själar böjt sig för Gud, ha satts igång. Men efter förloppet av en sommars varma solsken är blott en högst obetydlig grupp kvar av den väldiga skaran, som under vintermötena med hänförelse sjöng och bad. De hade ingen rot, och de torkade bort i påfrestningarna i vardagslivet.

Vi måste noga lyssna till den helige Andes stämma, då Han pekar på vår gamla människas karaktärsfel, för att vi må utlämna dessa "stenar" åt Guds "dynamit". Och det är förunderligt, att det levande ordet med förkärlek slår rot på de tomma platserna efter de utlämnade stenarna, och just därför följer en sådan djup och rik glädje för varje gång vi varit lydiga mot Anden.

Gå vi däremot att med ett orent hjärta bekänna Kristus, då är ett medlidsamt småleende eller en föraktlig axelryckning nog, för att vi skola svika Herren Jesus och blygas för människor. Man har icke tillräckligt fäste till sin inre människa

för att kunna motstå anfallen utifrån.

Det är icke något på tok med ”plötsliga omvändelser”, ty äkta omvändelser ske alltid genast, eftersom de äro Guds verk, medan människor hålla på att ”förbättra sig” under årtal utan något verkligt resultat.

Varför det emellertid icke alltid blir ett bestående resultat av många ”avgörelser för Gud”, (vilket icke är precis detsamma som omvändelser från avgudarna till den levande Guden), det beror på att ”stenarna” icke blivit undanröjda. Därför: Röjen undan stenarna! Eljest kan den Helige Andes regn icke tränga ned till de platser, där den inplantade sädens rötter måste söka sig näring.

Det som såddes bland törnena.

-Och somt föll bland törnen, och törnena sköto upp och förkvävde det. (Matt 13:7)

-Och att den såddes bland törnena, det är sagt om den som väl hör ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse förkväva det, så att han bliver utan frukt. (Matt 13:22)

Här ha vi att göra med sådana, som leva efter köttet och förgäta, att köttets väsen, även om det tar sig de allra finaste former, likväl är fiendskap mot Gud. I Jesu egen förklaring nämnas ”denna världens bekymmer” och ”rikedomens bedrägliga lockelser”. I Mark 4:19 tillägges dessutom: ”de andra begärelserna” och i Luk 8:14 ”livets vållust”. Härigenom få vi en fyllig bild av törnernas olika karaktär.

Många se härvid endast på de rika, vilka bada i överflöd, som om endast dessa skulle leva efter köttet, men de förgäta därvid, att Herren också till törnena räknar ”levernets bekymmer” och omsorger. Allt som faller inom köttets område, vare sig det är begär efter pengar, bekymmer för utkomsten, ensidigt uppgående i det närvarande, intresse för politik, romaner, jakt efter popularitet osv, är ett kvävande törne för det andliga livet.

Även i sitt ”eskatologiska tal” (tal om sin tillkommelse) varnar Herren för dessa bekymmer, vilka skola komma såsom en snara för jordens inbyggare.

-Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt; ty såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare (Luk 21:34-35).

Litet behöves det, för att människan skall insnärjas i denna världens omsorger och bekymmer och ävlan – för Gud lika syndigt som ett liv i omåttlighet och dryckenskap. Törnena växa alltid snabbare än säden, och de beröva därför denna solljus och luft. Törnet och tisteln äro en följd av synden (1 Mos 3:18). De äro skapelsens förbannelse; därför måste också Herren Jesus i sitt ställföreträdande lidande krönas med en törnekrona.

Han har burit våra törnen, och deras makt är bruten genom korset. Visserligen kan Gud ge oss en ”törntag i köttet”, vilken såsom ”en satans ängel” kindpustar oss (2 Kor 12:7). Här är dock Guds nåd oss nog. Men för bekymrens, begärelsernas och lustarnas törnen gives det icke någon särskild nåd; utan för dessa finnes det blott ett recept: att rycka upp dem och se på Herren, ty Han sörjer för oss (1 Petr 5:7). Tag bort törnena, för att Guds solsken må kunna lysa in i ditt liv! Det är icke hedersamt för den himmelske Fadern, om Hans barn måste gå och bekymra sig (Luk 12:22-24). Bekymmer är något, som hör tillsammans med de oomvända hedningarna (Luk 12:30); kasta därför bort dina bekymmer!

Den goda jorden.

-Men somt föll i god jord, och det gav frukt, dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt. (Matt 13:8).

-Men att den såddes i den goda jorden, det är sagt om den som både hör ordet och förstår det, och som jämväl bär frukt och giver dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt. (Matt 13:23).

Till slut komma vi till den fjärde gruppen, den goda jorden. Såningsmannen har strött ut med fulla händer, ”sående med tårar” (Ps 126:5), ty Han vet, att största delen av utsädet icke faller i god jord. Icke mer än 25% eller en fjärdedel av jordmånen är passande för utsädet, och icke ens den goda jorden bär på långt när i medeltal 100%. Säden är i sig själv fullkomlig, men den kan utvecklas blott i ett gott och troget hjärta (Luk 8:15). Vi kunna intet göra i oss själva för vår omvändelse eller helgelse; allt detta är uteslutande Guds verk genom den helige Ande, men vi kunna mycket väl hindra Guds verk i oss, alldeles som vi icke kunna lägga en enda aln till vår livslängd men väl kunna förkorta denna.

Om vi blott ge Guds Ande tillfälle att verka i oss, går det som med säden i Mark 4:26-29. Jorden bär av sig själv frukt, först brodd, sedan ax, sedan fullbildat vete i axen. Gud giver växten!

-Hans verk är det, att I ären i Kristus Jesus, vilken för oss har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och till helgelse och till förlossning (1 Kor 1:30).

Örubblig kraft.

Kraften hos ett sädeskorn kan icke mätas eller beräknas efter mänskliga begrepp. Med hänsyn till förökningen är denna så stor, att om avkastningen är hundrafaldig, kommer man det första året till ett resultat av 100 korn, medan man det andra året redan har 10.000 och det tredje året 1.000.000. Det fjärde året kommer man upp till 100 miljoner, det femte till 10.000 miljoner och det sjätte årets avkastning skulle räcka till att förse varenda en av jordens inbyggare (antalet beräknat till 2.000 miljoner) med 500 och det sjunde året med 50.000 sädeskorn.

Detta ger oss en föreställning om vad det vill säga med 100-faldig avkastning.

Men sädeskornets grobarhet är också väldig med avseende på tiden. De sädeskorn som man för åtskilliga år sedan fann i den egyptiske konungen Tut-ankh-Amens grav, sådde man i Kanadas jord, och avkastningen har bevisat, att växtkraften förblivit oförsvagad under tusentals år, ja, att dessa sädeskorn kunde fördraga blåsten mycket bättre än det vanliga utsädet.

Och mångsidigheten av kraften hos sädeskornet blir uppenbar för oss, om vi tänka på den mångfald av energi, varuti det omsättes, när det förtäres av människan och upptages i den mänskliga organismen och därefter utnyttjas i den mest skiftande verksamhet.

Den andliga tillämpningen härav ligger genast i öppen dag. Gudsordets förökningsförmåga är underbar, om det blott kommer i ”den goda jorden”. Då bär det frukt, dels hundrafalt och dels sextiofalt och dels trettiofalt. Om den som hör Ordet, strax bär det till andra, såsom den samaritiska kvinnan, då vitna snart fälten till skörd. Och detta goda utsäde, det goda gudsordet, förlorar aldrig sin grobarhet och blir aldrig förlegat, huru många tusen år det än blir. Det är tvärtom alltid lika levande och friskt och nytt. Och där det mottages och obehindrat får verka, där omsättes det också på det mest skiftande och underbara sätt. Ty

-all skrift, av Gud ingiven, är nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet, så att en Guds människa må varda fullbordad, till allt gott verk skicklig (2 Tim 3:16-17).

Vilken dyrbar lärdom ligger icke i liknelsen om säden, och huru betydelsefull är icke Herrens maning: *"Sen till, vad I hören!* – *Och åt eder, som hören, skall mera varda tillagt"* (Mark 4:24). Och av särskild betydelse är det att rätt förstå liknelsen om säningsmannen, ty den himmelske Säningsmannen säger själv: *"Förstå I då icke denna liknelse? Huru skolen I då fatta alla liknelser?"* (Mark 4:13). Därför, den som har öron till att höra, han lyssne väl till, vad Anden här har att säga oss!

Huru många är det icke i vår tid, som längta efter Guds kraft och hålla på att bedja och sucka och "kämpa", som om Gud

skulle stå hindrande i vägen! Men i utsädet ligger intet hinder; alla hinder ligga i åkern, där de äro att söka hos människan själv. Goda, trogna åkrar, dvs människor, som äro beredda att utan något som helst förbehåll överlämna sig åt Gud och Hans ord, sådana människor bliva genom Guds nåd härliga bevis på möjligheten av att bära frukt, både 100-, 60- och 30-falt. Därför: Lyd städse och tro! Och tag emot allt av Gud i ett lydigt och tacksamt hjärta!

-Ty den jord, som har druckit det regn, som ofta faller därpå, och som framalstrar tjänliga växter åt dem, för vilkas skull hon ock brukas, blir delaktig av välsignelse från Gud; men bär hon törnen och tistlar, är hon oduglig och nära förbannelse, och hennes slut bliver att brännas (Hebr 6:7-8). ■

Femtekolonnare...

forts från sid 17

vid ett senare tillfälle.

Innehållet i "Keryx" är gåtfullt. Tidskriften ges ut av en församling som trots allt anses höra hemma i den evangeliska kristenheten. Varför då denna svartmålning av väckelserörelserna, inklusive pietismen och denna skönmålning av den sakramentala och hierarkiska ämbetskyrkan, som just i Påvekyrkan får sin starkaste utformning? Från evangelisk-kristen synpunkt kan sådant bara ha en negativ effekt. Därför ser vi också här en form av femtekolonn-verksamhet.

Den nakna sanningen

Journalisten **Tomas Dixon**, som själv tidigare var katolik, känner mycket väl den katolska kyrkans lära och historia. Han är inte lika hänförd över vurnen för enhet med Påven som vissa frikyrkoledare tycks vara. Han skriver bl. a. följande:

-Så enhetlig som många just nu inbillar sig är inte katolska kyrkan. De andliga och teologiska skillnaderna inom den är knappast mindre än mellan protestantismens olika samfund. Det finns katoliker längs hela skalan från kyrkligt konservativa (som vill återinföra latinet) till totala modernister och liberalteologer av alla slag.

Med anledning av att somliga också betraktar påveämbetet som enhetens symbol skriver han:

-Hur skulle det mänskliga ämbete, som under historien initierat folkmord, inkvisition och antisemitism – och som dessutom förklarat sig ofelbart så att det i princip inte kan be om och få förlåtelse – hur skulle det ämbetet kunna symbolisera och förverkliga den enhet, som Jesus talar och ber om i Johannes 17?

Hela saken har också en annan sida. Tomas Dixon påminner oss om något som femtekolonnarna totalt förbiser. Han skriver:

-Det finns många katoliker som inte tror på Gud alls.

...

-Det finns också katoliker som bekänner sig till Gud och katolska kyrkan med sina läppar men som inte bryr sig om varken

Guds moral eller påvens bud.

Han nämner också de många s.k. "Marianisterna" som praktiserar en ytterliggående Mariadyrkan. Till detta kan vi tillägga att massor av människor i de katolska länderna aldrig har öppnat en Bibel! Vilken andlig nöd och vilket missionsbehov! Men vem tänker på det idag?

I min ungdom mötte jag flera brinnande pingstvitnen som reste till katolska länder med evangelium. Idag verkar det som om pingstledare snarare reser till Rom i sällskap med katolska prelater för att "studera" hur katolska kyrkan fungerar. Andra samfund visar lika liten glöd för mission i katolska länder. Femtekolonnarna har verkligen orsakat ett jordskred inom svensk kristenhet. Kontrasten mellan de ledare som stod i spetsen för väckelserörelsernas folk för 50 år sedan och deras nutida efterföljare är så stor att de verkar ha lite eller ingenting gemensamt. Kyrkopolitiken tycks tyvärr ha ersatt själavinnarglöden. ■

Om Jesus skulle...

forts från sid 4

inte Sonen, ingen utom Fadern. Men, samtidigt deklarerar Jesus att han kommer snart, och att vi alltid bör vara redo för att inte gå evigt förlorade.

Den dag Kristus kommer för att hämta sin församling är mycket nära. Det blir en dag som inte kommer att vara lik någon annan. Först ska alla de som dött i Kristus stå upp ifrån de döda, oavsett var deras kroppar befinner sig eller hur förmultnade de är. Kristi uppståndelsekraft är tillräcklig för att alla dessa avlidna Herrens tjänare i ett nu ska få ikläda sig sina nya kroppar. Därefter ska också vi, skriver

Paulus, som uppenbarligen väntade Jesus tillbaka redan under sin livstid, tillsammans med dem, bliva upprekta på skyn, Herren till mötes! Allt detta kommer att ske i ett nu – ett ögonblicksverk.

Lärjungarna hade svårt att förstå Jesus. De hade satt allt sitt hopp till honom och nu står de tillsammans på Oljeberget då Jesus säger att han ska lämna dem. Genast kommer frågorna om riket; När, Herre, ska du upprätta riket? Jesus svarar med att det inte tillkommer dem att veta tider och stunder Fadern i sin makt fastställt, men...

Detta men, och orden som följer, hjälper lärjungarna att sätta fokus på uppdraget som ska fullbordas. *"Ni ska bli mina vittnen!"* Denna tid av Guds

nåd som bokstavligen sköljer över mänskligheten är på väg att gå mot sitt slut. Snart är missionsuppdraget fullbordat.

Mitt ibland alla alarmerande händelser som skakar vår jord, befinner sig Guds församling, såsom bärare av det enda budskap som kan inge ett sant hopp och en sann framtid. Människor uppger andan av förskräckelse, allt medan man i Guds församling blickar framåt mot målet. Jesus sa att vi ska vara världens ljus och jordens salt. Fortfarande en liten tid pågår missionsuppdraget att vinna människor för Honom. Snart, vilken dag som helst, kommer Jesus. ■

-Vad vill du att jag ska göra för dig?

Appell av Najib Elkalifi

Vi måste vara tacksamma till Gud för allt vi fått av honom. Vi som kommit till tro har fått det bästa. Vi har fått det av nåd, vi har inte gjort oss förtjänta av det. Jesus har dött på korset för våra synder. Han uppstod på den tredje dagen, och därför kan människan få komma till himlen, den plats hon var ämnad till. Vi behöver inte göra något för att befria oss från synden. Både synden vi ärvt och synden vi gjort har Gud befriat oss från, han har förlåtit oss genom Jesus Kristus. Det största en människa kan få egentligen är evigt liv. Tänk att kunna leva med denna underbara förväntan att en gång få möta Gud som skapat himmel och jord, att kunna stå inför honom och få höra honom säga: "Mitt barn, kom till mig och var tillsammans med mig för evigt!" Det finns ingenting bättre i livet att få, än att kunna leva för evigt med Herren. Han är ljuset och ska bli allt i alla. Allt detta har vi fått.

Jag vill läsa ur Lukas evangelium:

- När Jesus närmade sig Jeriko, satt en blind man vid vägen och tiggde. Han hörde folk gå förbi och frågade vad som stod på. Man talade om för honom att det var Jesus från Nasaret som gick förbi, och då ropade han: "Jesus, Davids son, förbarm dig över mig!" De som gick främst sade åt honom att tåga, men han ropade bara ännu mer: "Davids son, förbarm dig över mig!" Jesus stannade och befälde att mannen skulle ledas fram till honom. När han kom frågade Jesus: "Vad vill du att jag skall göra för dig?" Han svarade: "Herre, gör så att jag kan se." Jesus sade till honom: "Du får din syn. Din tro har frälst dig." Genast kunde han se, och han följde Jesus och prisade Gud. Och allt folket som såg det prisade Gud. (Luk 18:35-43)

Jesus kan också nu säga: -Vad vill du att jag ska göra för dig? Alla har vi säkert en önskan. Alla människor har någon önskan. Och nu frågar Jesus dig: -Vad vill du att jag ska göra för dig? Vad vill du? Det är väldigt viktigt att vi har konkreta svar på hans fråga. Den blinde mannen hade ett behov. Han föddes blind. Hela sitt liv hade han haft behovet att få sin syn. Han hörde Jesus passera. Han hade säkert hört om Jesus av andra människor som pratade runt omkring honom: Jesus helar, Jesus är underbar, Jesus är mäktig i ord

och gärning! Och när han hörde andra samtala, då växte det här behovet inom honom. Han ville kunna se. Han visste ju att han var hänvisad att leva hela livet utan syn. Men det han hört om Jesus hade gett ett hopp. Och därför skrek han: "-

Jesus, Davids son, förbarm dig över mig!" Han sa inte: "Davids son, ge mig min syn!" Han sa: "Förbarm dig". Det var en bön till Jesus. Jesus hör de böner som kommer från våra hjärtan. Och han vill svara på bönerna som kommer från djupet av våra hjärtan. Jesus frågade mannen: -Vad vill du att jag ska göra för dig? Jesus visste vad han ville, men ändå ställde han frågan. Han ställer den frågan också till oss. Han vill samtala med oss. Vad vill du att jag ska göra med dig? Den blinde mannen svarade enkelt, och talade om sitt behov: -Jag vill kunna se. Han fick sin syn. Han fick inte sin syn på grund av att han visste. Men han hade en tro på att Jesus kunde göra detta för honom, och då sa Jesus: -Din tro har frälst dig.

Tro på Jesus! Ingenting annat. Tro på det han gjort för oss när han dog på korset. Han utgjöt sitt blod och gav sitt liv för oss. Tro på honom som är Guds son, han som är mäktig och har kommit, blivit människa och givit sitt liv för oss.

Vad vill vi med Jesus? Det är jätteviktigt för oss att uttrycka en konkret önskan. Jesus vet vad som finns i våra hjärtan, och jag är bergsäker på att han svarar var och en. Han vill hjälpa oss, han vill rädda oss för himmelriket. Det är så viktigt. Amen.

Najib vittnar frimodigt på torget.